701

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது
'சமரச சன்மார்க்க நிலையம்' என்னும்
பொதுநிலைக்கழகத்தின்
அரிய பெரிய செந்தமிழ்விளக்க வெளியீடு

…TE REGISTR…
10 MAY 1926
MADRAS

பதி, ௧௨.] குரோதன ௵ புரட்டாசி, ஐப்பசி ௴ [இதழ், ௧௧, ௧௨

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் காலம், மூன்றாம்பகுதி.

(The Age of Saint M[illegible]nickavachakar, the third part–reviews all th[illegible]nts that have appeared for the last 16 years and finally fixes his age in the third century A. D.)

ஆசிரியர்:
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
சமரச சன்மார்க்க நிலையகுரு,
பல்லாவரம்.

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள
டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிடப்பட்டது;

5th May, 1926.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா

All Rights Reserved.

ஓம்

ஞானசாகரப் பன்னிரண்டாம் பதுமக் கையொப்ப நேயர்க்கு

சென்ற ரக்தாக்ஷி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்களிற் றுவக்கஞ்செய்யப்பட்ட நமது ஞானசாகரப் பன்னிரண்டாம் பதுமமானது குரோதன ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்களோடு முடிவுபெறல் வேண்டுமாயினும், இத் தென்றமிழ்நாட்டில் இதற்கு முன் வெளிப்படாதிருந்த அரியபெரிய உண்மைகளை யாம் நன்காய்ந்து வெளியிடவேண்டி யிருந்தமையின், அதற்கு ஓராண்டிற்குமேல் நான்கு திங்கள் கூட ஆயின. பன்னிரண்டாம்பதுமத்தின் கடைசி இதழ்களாகிய 11, 12, இப்போது நுங்கள் கையேற்றப்படுகின்றன.

நிகழும் அக்ஷய ஆண்டு வைகாசித்திங்கள் கடைசிக்குள் ஞானசாகரப் பதின்மூன்றும் பதுமத்தின் முதலிரண்டு இதழ்கள் நுங்கட்கு அனுப்பப்படும். அவை அங்ஙனம் அனுப்பப்படுதற்கு முன்னரே 13-ஆம்பதுமக் கையொப்பத் தொகை நான்கு ரூபாவும் எமக்கு அனுப்பிவைப்பீர்களாயின், அது நுங்கட்கும் எமக்கும் நன்மையா யிருக்கும். கையொப்பத் தொகைக்காக அவற்றை வி. பி. பியில் அனுப்பினால், நீங்கள் ரூ 4–5 அணாச் செலுத்தவேண்டிவரும். முற்பட நீங்கள் அதனை அனுப்பினால் நுங்கட்கு ரூ 4–2 அணாத்தான் ஆகும். இவ்வாறன்றி ஒவ்வொருவர்க்கும் வி. பி. பியில் அனுப்பும் உழைப்பினை எமக்குத் தந்தால், நூலாராய்ச்சியிற் செல்லவேண்டிய எமது அரியகாலத்தின் ஒருகூறு வீணே இதிற் கழிந்துபோம். ஆதலால், நீங்கள் அன்புகூர்ந்து இதனைக் கண்டவுடனே பதின்மூன்றும் பதுமக் கையொப்பத் தொகை நான்கு ரூபாவும் எமக்கு அனுப்பிவைத்தல் நன்று.

கையொப்பத்தொகையை முன்னதாக அனுப்பிவையாதவர்கட்குப், பதின்மூன்றும் பதுமத்தின் முதல் இரண்டிதழ்கள் வழக்கம்போல ரூ 4–5 அணாவுக்கு வி. பி. பியில் அனுப்பிவைக்கப்படும். மலாய்நாட்டின்கண் உள்ள கையொப்ப நண்பர்கட்கு வி. பி. பி. அனுப்பினால் தபாற்கூலி ஒன்றுக்கு மூன்று பங்கு அவர்கள் மிகுதியாய்ச் செலுத்தவே[illegible] வருகின்றது; அதுவேயுமன்றி நண்பர்களாற் பெற்றுக்கொள்ளப்படாமல் [illegible]ப்படும் வி. பி. பிக்களுக்கு [illegible] யாம் முன்னமே செலுத்திய தபாற்கூலி நட்டமாவதோடு, அவை திரும்பிவருதற்காக மறுபடியும் யாம் தபாற்கூலி செலுத்தவேண்டும். இவ்வாறு அனுப்புவார் பெறுவார் இருவர்க்கும் தபாற்கூலி மும்மடங்கு நட்டமாவதால், மலாய்நாட்டுக்கு வி. பி. பி. அனுப்புவது இயலாது. அங்குள்ள நண்பர்கள் ஞானசாகர 13-ஆம் பதுமக் கையொப்பத் தொகைக்கும் தபாற்செலவுக்குஞ் சேர்த்து நாலரை ரூபா பிரிட்டிஷ் போஸ்டல் ஆர்டரில் (British Postal Order) அனுப்பிவைத்து உதவிபுரிவார்களாக. அவர்களிடமிருந்து கையொப்பத்தொகை வந்த பிறகுதான் அவர்கட்குப் பதின்மூன்றும் பதுமத்து இதழ்கள் அனுப்பப்படும். புத்தகங்கள் வேண்டும் மலாய்நாட்டு நண்பர்களும் புத்தக விலையையும் தபாற்கூலியையும் முன் அனுப்பிவைத்தலே செயற்பாலர்.

எவர்க்கும் முன்பணம் இன்றி நம்முடைய பத்திரிகைகளையாவது புத்தகங்களையாவது அனுப்பிவைக்கக்கூடவில்லை. முன்பணம் அனுப்பாமற் கேட்பவர்க்கு, அவற்றை வி. பி. பியில் வேண்டுமாயின் அனுப்பிவைக்கலாம். நம்முடைய பத்திரிகை புத்தகங்களை வி. பி. பியில் அனுப்பும்படி செய்து, பிறகு அவற்றைப் பெறாமல் திருப்பிவிடுகிறவர்கள் மீண்டும் அவற்றைப் பெற விரும்புவராயின், அவர்கள் அவற்றின் விலையும் முன் அனுப்பிய தபாற்கூலியும் பின்னும் அனுப்புதற்குத் தபாற்கூலியுஞ் சேர்த்து அனுப்புதல் வேண்டும். ஒருமுறை வி. பி. பியைத் திருப்பிவிட்டவர்கட்கு மீண்டும் அவை வி. பி. பியில் அனுப்பப்படா.

புத்தகத்தபாலில் அனுப்பப்படும் ஞானசாகர இதழ்கள் தவறிவிட்டால், கையொப்ப நேயர்கள் மீண்டும் அவற்றை விலைகொடுத்தே வாங்கல்வேண்டியிருப்பதாலும், தனியிதழ்களுக்கு விலைபெற்றுக்கொண்டு கொடுத்தாலுங்கூட அவ்விதழ்களோடு தொடர்பாகவுள்ள பதுமங்கள் தொடர்புகெட்டு எமக்கு நட்டத்தை வருவித்தலாலும், இதழ்கள் தபாலில் தவறாமல்வந்து சேரும்பொருட்டு இந்தியா, இலங்கை, பர்மாவிலுள்ள கையொப்பநேயர்க்கு வழக்கம்போலத் தபாற்கூலி சிறிது குறைத்து அனுப்பப்படும். அக் குறைந்த கூலியை நேயர்கள் செலுத்திப் பெற்றுக்கொள்வார்களாக. 12 இதழ்கட்கும் அவர்கள் செலுத்துங் கூலியெல்லாம் சேர்த்து ஆறணாவுக்கு மேற்படாது.

உள்ளன; இவையெல்லாம், தென்னாட்டின்கண் உள்ள தமிழர்க்குட் சைவசமயமே மிக்கு வழங்கினமையை மெய்ப்படுத்தா நிற்கும்."* என்றும், "தேவாரப்பதிகங்கள் தமிழ்ச் சைவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட பெருந்தொகை நூலாயிருந்தும், தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள ஸ்மார்த்தப் பார்ப்பனரால் அவை அவ்வளவு நன்கு மதிக்கப்படுவதில்லை. சைவக்கொள்கையானது ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லப்பட்ட சடங்குகளை மிகவும் பொருட்படுத்தவில்லை; சிவபிரானிடத்துத் தனியன்புவைத்து ஒழுகுதலையே தனக்கு ஓர் அடிப்படையாய்க்கொண்டு, அது சாதிவேற்றுமையின்றி எல்லா இனத்தவரையும் தன்னகத்தே தழுவிக்கொண்டது. சைவக்கோட்பாட்டின் இப் பொதுநிலையானது சாதிப்பற்றுவாய்ந்த பார்ப்பனருக்குப் பிடியாமையால் இஃது அவர்க்குள் மிக்கு வழங்கிற்றிலது. பெரிது ஒத்த இபற்கையவான இவ்விருவகைத் தமிழ்நூல்கட்குஉள்ள மதிப்புவேற்றுமையால், சிவபிரானையே வழிபடுவாரான தமிழர் பெரும்பாலார் தமக்குள் வைணவமதத்தைப் பரப்புதற்கு முன்னிருந்த வைணவ ஆசிரியர் மிகவுங் கவலையெடுத்தனர்."† என்றும் இவ்வுண்மை

* "It may be remarked here that the sacred literature of the Saivas in Tamil poetry was nearly thrice that of the Vaishnavas, the hymns of Sambandar alone being nearly as voluminous as all the works of the twelve *Alvars* put together. All these prove the greater popularity of Sivaism among the Tamil people of South India." 'Tamil Studies,' p. 218.

† "The Devara hymns which constitute a more voluminous collection of the non-Brahman Saivas are not so much valued by the Smartha Brahmans of the Tamil districts. 'The Saiva creed.........does not appear to have paid much attention to Sastric karma, but taking unsullied devotion to Siva as its basis, it received into its fold all classes of people without any distinction of caste. This catholicity of the Saiva faith rendered it not very popular with the orthodox Brahmans.' This disparity in the estimation of the two Tamil works

யை மறையாமல் நன்கெடுத்துக் காட்டினர். இவ்வாற்றால், 'பௌத்தம்,' 'சமணம்,' 'மாயாவாதம்,' 'வைணவம்' முதலிய மதங்கள் தமிழ்நாட்டவர்க்குப் புறம்பாதலும், அதுபற்றியே அவை பொதுநூலாகிய 'சூடாமணிநிகண்டு'ள்ளும் 'புறச்சமயம்' என வைத்து ஓதப்படுதலுங்* கண்டுகொள்க.

இங்ஙனமாகத் தமிழ்மொழியில் வைணவர் வடசொற்களைப் பெரிது புகுத்தவும், சைவசமயத்தையும் சிவபிரானையும் பெரிது இகழவும் துவங்கியகாலம், தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களின் இறுதிக்கால வெல்லையாகிய கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதென்றாதல், சைவசமயாசிரியர் தோன்றிப் பௌத்த சமணமதங்களின் குறும்பையடக்கித் திகழ்ந்த கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டுமுதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம்வரையிற் சென்ற காலத்தின் இடைப்பட்டதென்றாதல் கொள்ளுதற்கு ஏதொருசான்றும் இல்லாமையின், அக்காலம் சைவசமயாசிரியர் நால்வரிற் பின்னிருந்தோரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கும் பிற்பட்ட கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஈறு அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்முதல் நிகழலாயிற்றென்பதே தேற்றமாம். ஆகவே, கண்ணன் வாணனொடு புரிந்தபோரிற் சிவபிரானும் முருகவேளும் வந்தெதிர்த்துத் தோற்றோடினர் என்னும் பெரும்புளுகுரை திருமங்கையாழ்வாரது காலம்முதற் படைக்கப்பட்டுப் பாரதத்தின் இடையே செருகப்பட்டதாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

அற்றேல், அக்கதை பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ்நூல்களிற் காணப்படாமையின் அஃது அந் நூற்றாண்டிற்குமுன் தென்றமிழ்நாட்டின்கண் வழங்கிற்றிலது என்பது

---

of exactly similar nature was probably due to the anxiety of the early Acharyas to make the religion of Vishnu more popular among the Dravidians, most of whom were followers of Siva." Ibid, p. 292.

* ௧௨-ஆந்தொகுதி, ௫௬.

மட்டுந்தான் பெறப்படுமே யல்லாமல், அது வடநாட்டினும் பழைய வடநூல்களினும் வழங்கியதில்லையென்றல் பெறப்படாதாலெனின்; தமிழ்நாட்டினும் பழைய தமிழ்நூல்களினும் மட்டுமேயன்றி, வடநாட்டினும் பழைய வடநூல்களினுங் கூடச் சிவபிரானை இகழ்ந்துரைக்கும் இகழ்ச்சியுரை ஒரு சிறிதுங் காணப்படாதென்பதூஉம், அவற்றுள் எங்குஞ் சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மையும் அவனே பிறப்பு இறப்பில்லாத் தனித் தலைமைப் பெருங்கடவுளாதலும் வலியுறுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதூஉம், விஷ்ணு முதலிய ஏனைத் தேவர்களெல்லாம் பிறப்புஇறப்புக்கள் உடையராகலின் அவர் எல்லாம் முழுமுதற் கடவுளாகார் என அந்நூல்களே நன்கெடுத்துக் காட்டுகின்றனவென்பதூஉம் ஈண்டு ஒருசிறிது விளக்குதும்.

வடமொழியிற் பழையநூல்களென்று அம்மொழிநூல்களை நன்காராய்ந்து உணர்ந்த மாப்பெரும் புலவோர் கொண்டவை பின்வருவனவேயாகும்: புராணங்களுள் மிகப் பழமையானவை 'மற்சபுராணம்,' 'வாயுபுராணம்' என்பவைகளே யாம்; இவைகள் கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே இருந்தனவென்பதற்குத் தக்கசான்றுகள் உள*. சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மைகளையே இவையிரண்டும் விரித்துரைக்கின்றன; மற்சபுராணத்திற் சிவபிரான் முப்புரங்களையுங் காமவேளையும் நெற்றிக்கண்ணால் எரித்தமையும், கார்த்திகேயன் பிறப்பும், தாரகாசுரனை அழித்தமையும் பிறவுமாகிய வரலாறுகள் சொல்லப்படுகின்றன. வாயுபுராணத்திற் றக்கன்வேள்வி அழிப்புண்டமையும், யோகஞ்செய்தலால் வருஞ் சிறந்தபயனும், யோகிகள் சிவபிரான் திருவருட்பேற்றினை யடைதலும், சிவபுரத்தின் மாட்சிகளும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்குப்பின் இவற்றையடுத்துத் தோன்றிய 'அக்கிபுராணம்,' 'இலிங்கபுராணம்,' 'ஸ்கந்தபுராணம்,' 'வாமநபுராணம்,' 'கூர்மபுராணம்,' 'தேவிபாகவதம்,' 'பிரமாண்டபுராணம்,' 'மார்க்கண்டேயபுராணம்,' 'பவிஷ்

* See V. A. Smith's 'The Early History of India,' pp. 21-23.

யோத்தரபுராணம்' முதலியனவும் சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மைகளையும் உமைப்பிராட்டியின் மாட்சிகளையுமே எடுத்துப் புகலுகின்றன. இவையல்லாத 'விஷ்ணுபுராணம்,' 'பிரமபுராணம்,' 'பத்மபுராணம்,' 'விஷ்ணு பாகவதம்,' 'நாரதபுராணம்,' 'பிரமவைவர்த்தபுராணம்,' 'வராகபுராணம்,' 'கருடபுராணம்' முதலியனவெல்லாம் கி-பி பதினோராம் நூற்றாண்டின் துவக்கம்முதல் இயற்றப்பட்டனவாகும். வைணவபுராணங்களில் முற்பட்டதாகிய 'விஷ்ணுபுராணமே' கி-பி ௧0௪௫-ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்டதாகும் என்று அதனை நன்கு ஆய்ந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஆங்கில ஆசிரியர் உவில்சன் என்பவர் இனிது விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றாராகலின்*, ஏனை வைணவபுராணங்க ளெல்லாம் வைணவம் சைவசமயத்திற்கு முற்றும்மாறாய்த் தோன்றி அதனைப் பழிக்கத் துவங்கியபின் வைணவப் புலவோராற் புதியவாய்ப் புனைந்துகட்டப்பட்டனவே யாதல் தெள்ளிதிற் புலனும். மேற்காட்டிய வைணவபுராணங்களுட் 'பதுமபுராணம்' இற்றைக்கு முந்நூறாண்டுகளுக்கு முன்னும், 'வைணவபாகவதம்' தேவகிரி அரசன் மகாதேவற்கும் அவற்குப்பின் வந்த இராமதேவற்கும் அமைச்சனான ஹேமாத்திரியின் அவையிலிருந்த போபதேவரால் அறுநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னும், 'நாரதபுராணம்' இருநூறாண்டுகளுக்கு முன்னும், 'பிரமவைவர்த்தபுராணம்' நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னும், 'வராகபுராணம்' அறுநூறாண்டுகளுக்கு முன்னும், 'கருடபுராணம்' தொளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் இயற்றப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. திருமங்கையாழ்வார் இருந்த கி-பி பத்தாம்நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்தே இப்புராணங்கள் புனைந்துவைக்கப்பட்டன. பழைய பதினெண் புராணங்களிற்சேர்ந்த சிலவற்றின் பெயர்களையே வைத்து இப்புராணங்களை வைணவர்கள் புனைந்து கட்டிவிட்டமையால், ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிவுமதுகை யில்லாதார் இவ் வைணவ

† See H. H. Wilson's Puranas, p. 120.

புராணங்களைப் பழைய பதினெண் புராணங்களிற் சேர்ந்தன வாகப் பிறழக்கொண்டு மயங்கிப் பெரிதும் இடர்ப்படுவர். உண்மையான் நோக்குவாரெல்லாம் இவை கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் பழமையைப் பலவாறு திரித்துப் புதுப்பொய் பல புகுத்திச் செய்யப்பட்டனவாதலை நன்கு உணராநிற்பர்*. இவ் வைணவபுராணங்களுக்கு முற்பட்டனவாக மேலெடுத்துக்காட்டிய மற்சம், வாயு, அங்கி, இலிங்கம், காந்தம், வாமநம், கூர்மம், தேவிபாகவதம், பிரமாண்டம், மார்க்கண்டேயம், பவிடியோத்தரம் முதலியனவெல்லாம் கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டுமுதல் ஆறும் நூற்றாண்டு வரையில் ஆக்கப்பட்ட பழையகாலத்துப் புராணங்களாய்ச் சிவபிரான்றன் அருட்டிறங்களையும் அம்மையின் அருட்செயல்களையும் எடுத்துரைத்து அவரே முழுமுதற் கடவுளாதலை வலியுறுத்துகின்றன. இவைதம்முள் விஷ்ணுவை முதற்கடவுளாக உயர்த்திச் சிவத்தை இழிக்கும் பகுதி ஓர் எட்டுணையுங் காணப்படமாட்டாது. அதனாற், சைவசமயாசிரியர் காலத்தும், அவர்க்கு முன்னே கி-பி முதல்நூற்றாண்டு வரையிற் சென்ற காலத்தும் சிவபிரானும் அம்மையுமே எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கப்பட்டமை தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

இனிப் புராணங்களுக்கு முற்பட்ட பழமையுடையது 'வான்மீகி இராமாயணம்' ஆகும். இந்நூலின் பழைய பகுதிகளில் இராமன் திருமாலின் பிறப்பாகக் கொள்ளப்படவில்லையென்பதூஉம், அவன் ஆண்மையிற் சிறந்த ஓர் அரசனுகவே வைத்து உரைக்கப்பட்டன னென்பதூஉம், மேலே (304-ஆம் பக்கம்) விளக்கிக்காட்டினும். ஆனல், இவ் விராமாயணத்திலேயே பல இடங்களிலுந் தேவர்கள் சிவபிரானையும் உமைப்பிராட்டியையும் வழிபட்டுப் பேறுபெற்ற வரலாறுகள் பல சொல்லப்படுகின்றன. இதன் 'பாலகாண்டம்,' ருஎ-ஆம் இய

* See H. H. Wilson's Puranas anb R. C. Dutt's A History of Civilisation in Ancient India, vol. II, pp. 203-211.

லில், தேவர்கள் அனைவருஞ் சென்று சிவபிரானையும் அம்மை யையும் வழிபட்டுக் கார்த்திகேயனை (முருகவேளை)ப் பெற்று, அவனைத் தம் படைத்தலைவனாக அமைத்துக்கொண்டமை நவி லப்பட் டிருக்கின்றது. அதன் சஙு-ஆம் இயலிற், பகீரதன் வானுலகத்தினிருந்த கங்கையை மண்ணுலகத்திற்குக் கொணரும்பொருட்டு நான்முகனை வேண்டிப் பெருந்தவம்புரிந்த காலையில், அக்கடவுள் அவன்முற்றோன்றிக் கங்கையின் ஆற்றலைத் தாங்கி அதனை நிலத்து உய்க்கவல்லான் சிவபிரான் ஒருவனே யாதலால் அப்பெருமானை நோக்கி அதுவேண்டித் தவம்புரியக் கடவாய் என ஏவி மறைந்தமையும், சச-ஆம் இயலில் அங்ஙனமே அவன் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவம்புரிய அப்பெருமான் அவனது தவத்திற்கு இரங்கி அவன் வேண்டியபடியே கங்கையைத் தனது சடைக்கட்டாங்கி நிலத்துஉய்த்தமையும் நவிலப் பட்டிருக்கின்றன. இஃது இங்ஙனமாகவும், பிற்காலத்தில்வந்த வைணவப்புலவர் சிவபிரானை இழித்தற்பொருட்டு விஷ்ணுவின் அடிகளிலிருந்து விழுந்த கங்கையைச் சிவபிரான் சடையிற் றாங்கினர் என இராமாயணத்திற் காணப்படாத ஒரு புளுகுரையைப் புதிதுபடைத்துத் தாம் புனைந்த புராணங்களில் நுழைப் பாராயினர். விஷ்ணுவே தம் அடிகளிற் கங்கையைத் தாங்கி விட வல்லுநராயின், நான்முகக்கடவுள் அவரை நோக்கியே தவம்புரியுமாறு பகீரதனை ஏவியிருக்கலாமன்றோ? மற்று, நான் முகன் அது தாங்குதற்குவல்லார் சிவபிரானே என மொழிந்ததும், அம்மொழிப்படியே பகீரதன் சிவபிரானைநோக்கித் தவம் புரிந்து தன்குறை முடித்ததும் பண்டுதொட்டு உலகம் அறிந்த உண்மைகளாகலின், இவற்றைத் தம் புளுகுரையால் மறைக்க முயலும் பிற்காலத்து வைணவர் தம் புல்லிய முயற்சி சிறிதும் நிறைவேறாது. ஆகவே, திருமழிசையாழ்வார்,

"குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக்—கறைகொண்ட

கண்டத்தான் சென்னிமேல் ஏறக் கழுவினன்
அண்டத்தான் சேவடியை ஆங்கு'' (நான்முகன் திருவந்தாதி, கூ) எனப் புகன்ற இழிப்புரை பொய்யுரையாதலோடு, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளை இகழ்ந்த பெருந் தீவினைப் படுகுழியிலும் அவ் வாழ்வாரை வீழ்த்துதல் காண்க. அஃதொக்கும், அவ்வாழ்வார் விஷ்ணு பாதத்திலிருந்து கங்கை கீழ் இழிந்தாள் எனக் கதைகட்டிச் சொல்லுதற்குத்தான் யாங்ஙனம் இடம்பெற்றார் எனின்; இருக்குவேதகாலத்தில் 'விஷ்ணு' என்னுஞ்சொல் பகலவனுக்கே ஒரு பெயராக வழங்கிற்று*; பகலவன் செல்லும்வழி வான்வெளியே யாகலின், அவ் வான்வெளி 'விஷ்ணுபாதம்' எனப் பெயர்பெறுவதாயிற்று; 'பதம்' 'பாதம்' என்னும் வடசொற்கள் 'அடி' அல்லது 'அடிச்சுவடு தோய்ந்த இடம்' எனப் பொருள் தரும். நிலத்தின்கண்உள்ள நீர் ஆவியாகமாறி மேல்எழுந்து வானத்தின்கண் வைகுதலாற் கங்கை வானுலகத்தின்கண் உளள் என ஆன்றோர் உருவகப் படுத்திக் கூறினர். வான்வெளி 'விஷ்ணுபாதம்' எனவும், வானத்தினின்று மழையாக இறங்கும் நீர் கங்கை எனவும் பெயர்பெற்றமையால், இயற்கையில் நிகழும் இந் நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு 'விஷ்ணுவின் அடியிலிருந்து கங்கை கீழ்இழிந்தாள்' எனக் கதைகட்டி அம்முகத்தால், அக்கங்கைநீரைச் சடையில் ஏற்ற சிவபிரானை அவ்வாழ்வார் பழித்துரைத்து மகிழ்ந்தார். இங்ஙனமே பகலவன் காலைப்பொழுதில் வான்வெளியின் ஒரு கூற்றையும், நண்பகற்பொழுதில் அதன் நடுக்கூற்றையும், மாலைப் பொழுதில் அதன் மற்றொரு கூற்றையுங் கடந்து செல்லுதலாகிய இயற்கை நிகழ்ச்சியையே 'விஷ்ணு மூவடியால் உலகினை அளந்ததாக' உருவகப்படுத்தி முன்னோர் கூறினர். இவ்விஷ்ணுவென்னுஞ் சொற் பகலவனை உணர்த்துதல் அறியாத வைணவர், அவனை ஒரு தனித்தெய்வமாகக்கொண்டு, அவன் மாவலி

---

* See Dr. A. A. Macdonell's 'A History of Sanscrit Literature,' p. 80.

பாற் குறள்வடிவிற்சென்று மூவடிமண் இரந்து மூவுலகினையும் அளந்தான் என மற்றொருகதையுங் கட்டிவிட்டனர். இவ்வாறே ஆராய்ச்சியறிவு வாயாத வைணவரும் சைவருங் கட்டிவிட்ட கதைகள் அளப்பில; என்றாலும், இத்தகைய கதைகளை எல்லையின்றிப் படைத்து முழுமுதற்கடவுளை வழிபடவொட்டாமல் நம்போன்ற மக்களையே தெய்வமாக வழிபடுமாறு வைணவர்கள் செய்தாற்போலச், சைவர்கள் செய்திடாமை நமதுள்ளத்திற்கு ஓர் ஆறுதலைத் தருகின்றது. சைவர்கள் எத்தனை கதைகளைப் படைத்தனராயினும், பிறப்பு இறப்பு இல்லா ஒரு முழுமுதற்பொருளாகிய சிவத்தை வழிபடுதலினின்றும் அவர் சிறிதும் பிறழ்ந்திலாமையே பெரிதும் பாராட்டற்பாலதொன்றாம். அதுகிடக்க.

இன்னும், அப்பாலகாண்டம், சரு-ஆம் இயலில், தேவர்களுந் தைத்தியரும் சாவாமருந்தாகிய அமிர்தம் பெறும்பொருட்டு ஒருங்குகூடிச்சென்று திருப்பாற்கடலைக் கடைய, அதன்கண் வாசுகி உகுத்த நஞ்சுபெருகி அங்கே குழுமிய தேவர்கள் முதல் அனைவரையும் அழிக்கப்புக்கமை கண்டு, அவர்களெல்லாரும் பெரிதும் நடுக்குற்றுச் சிவபிரானை அடைக்கலம்புகுந்து "எல்லாம்வல்ல பெருமானே, எம்மைப் பாதுகாத்தருள்க, எம்மைப் பாதுகாத்தருள்க!" என்று குறையிரந்தமையும், அங்ஙனமே விஷ்ணுவும் சிவபிரானை நோக்கித் "தேவரீரே, எல்லாத் தேவர்கட்கும் முன்உள்ளீர், நீரே எல்லாத்தேவருள்ளும் சிறந்த தலைவராயினீர், ஆதலால், எல்லார்க்கும் வருவதில் முதற்பங்கு தேவரீரையே சாரற்பாலதாகலிற், பெருமானே, முதற்கண்வந்ததாகிய இந்நஞ்சினைப் பருகியருளுக"* என வேண்டினமையும், அவ் விருதிறத்தார் கலக்கத்தையுங்கண்டு இரங்கிச் சிவபிரான்

* விஷ்ணு சிவபிரானை வேண்டிய இவ்வுரை வடமொழியிற் பின்வருமாறு உளது:" தைவதைர் மத்யமாநேது யத்பூர்வம் ஸமுபஸ்திதம், தத்த்வதீயம் ஸுரச்ரேஷ்ட ஸுராநாம் அக்ரதோஹியத், அக்ரபூஜாம் இஹ ஸ்தித்வா க்ரஹாநேதம் விஷம் ப்ரபோ" உ௬-உச.

அந் நஞ்சினையே அமிர்தமாகப் பருகி அதனாற் றுன் ஏதுந் துன் புறாது தேவர்துயர் களைந்தருளினமையும் நன்கெடுத்துச் சொல் லப்பட் டிருக்கின்றன.

இன்னும், அதன் கூகூ—ஆம் இயலில், தக்கன் வேட்டவேள் விக்கட் கூடிய தேவர்களெல்லாருந் தம்மைப் பெரியராகக் கருதி இறுமாந்து, முதலிற் சிவபிரானுக்குச் சேர்ப்பிக்கற் பாலதாகிய அவியுணவினைச் சேர்ப்பியாதுவிட, அவர்களது இறுமாப்பை ஒழித்துத் தனது முதற்கடவுட்டன்மை காட்டி அவர்க்கு நல் லறிவு கொளுத்தல் வேண்டிச் சிவபிரான் அவர்களைத் தலையறுத் தும், உடலங்களைப் பிளந்தும் உறுப்புகளை வெட்டியும் ஓட்டித் தானே வெற்றி முதல்வனாய்த் திகழ்ந்துநிற்பப், பின்னர் அத்தே வர்கள் எல்லாரும் நல்லறிவுபெற்றுத் தமது சிறுமையும் எல் லாம்வல்ல அப்பெருமானின் பெருமையும் உணர்ந்து அவனை வழுத்த, அவன் அவர்க்கிரங்கி மீண்டும் அவர்தம் உடலங்களை யும் பழுதுபட்ட உறுப்புக்களையுஞ் சீர்திருத்திக் கொடுத்தரு ளினமையும் நன்கு விளக்கி நுவலப்பட் டிருக்கின்றது.

இனி, வான்மீகி இராமாயணத்திற்குப் பன்னெடுங்காலம் முற்பட்டனவாகிய மாபாரதப் பழம் பகுதிகளிலுஞ் சிவபிரான் றன் முழுமுதற் றன்மையும், அவன் தன்னைவேண்டிக் குறை யிரந்த அடியார்க்கு அக்குறை முடித்தமையும் பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப் பகுதிகளிலுங்கூட. இடை யிடையே விஷ்ணுவையுங் கண்ணனையும் உயர்த்து உரைக்குங் கதைகள் சிலவற்றை வைணவர்கள் நுழைத்தனராயினும், அவர் நுழைத்த அக்கதைகள் பாரதத்திற்கும் மிகமுற்பட்ட பிராம ணங்களினும் வேதநூல்களினுங் காணப்படாமையானும், மற் றுச் சிவபிரான்றன் இறைமைத் தன்மையை நாட்டுங் கதை களை மிகப்பழைய அந்நூல்களினெல்லாங் காணப்படுதலானும் விஷ்ணுவையுங் கண்ணன் இராமனையும் உயர்த்த முனைந்த கதைகள் பிற்காலத்துப் போந்த வைணவர்களாற் புதிது புனைந்து புகுத்தப்பட்டனவாதல் தேற்றமாம். இம்மாபாரதத்துட் சிவ

பிரான்றன் தனித்தலைமைத் தன்மையை நாட்டும் பகுதிகளுட் சில ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதும்:

பகைவராற் பெரிது காக்கப்படுஞ் சயத்திரதனைக் கோறல் ஏலாமைகண்டு நெஞ்சங் கலங்கிய அருச்சுனனைக் கண்ணன் தேற்றிச் சிவபிரான்மாட்டுப் பாசுபதம் பெறுகவென அவனை ஏவி, அவனுந் தானுமாக நுண்ணுடம்பில் திருக்கைலாயஞ் சென்று அப் பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தி அது பெற்று மீண்டமை துரோணபருவத்திற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அவ்விருவரும் இறைவனை வழுத்துகையிற் "சிவபிரான் எல்லாப்பொருள்கட்கும் உயிராவன், எவற்றையும் படைப்பவன் எவற்றிலும் ஊடுருவி நிற்கும் முதல்வன்" (விச்வாத்மநே விச்வஸ்ருஜே விச்வம் ஆவ்ருத்ய திஷ்டதே) என்று பரவினர்.

அநுசாசனபருவத்திற், கண்ணன் சிவனடியாரான உபமந்யுமுனிவர்க்குச் சீடனாகி அவர் அறிவுறுத்த மொழிப்படியே, ஒரு திங்கள் கனிகளையே அயின்றும் நான்கு திங்கள் நீரையே அருந்தியும் ஒற்றைக் கால்மேல் நின்று இரண்டு கைகளையும் உயரவெடுத்துந் தவம்புரியச் சிவபிரானும் அம்மையும் அவற்கெதிரே தோன்றினரெனவும், அப்போது இந்திரனும் விஷ்ணுவும் பிரமனும் ரதந்தாசாமத்தைப் பாடிக்கொண்டு சிவபிரானைத் தொழுதபடியே அவரோடு உடன் வந்தனரெனவும், அக்காட்சியினைக்கண்ட கண்ணன் சிவபிரான்றன் இறைமைத் தன்மைகளைப் பலவாறு எடுத்துரைத்து வணங்கி அப்பனிடத்து எட்டு வரங்களையும் அம்மையிடத்து எட்டுவரங்களையும் பெற்றனனெனவுஞ் சொல்லப்பட்டமை காண்க (கஎஅ-க0௩ச).

சாந்திபருவத்திற் பரசுராமன் கந்தமாதன மலைமேற் சிவபிரானை வழிபட்டு அவர்பால் மழுப்படைபெற்றுச் சிறந்தமை சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது (கஎசஅ).

சௌப்திக பருவத்திற் சிவபிரான் பரசுராமனை நோக்கிக் கூறுகின்றுழிக், கண்ணன் சிவபிரானை வழிபட்டமை நுவலப் பட்டிருக்கின்றது (௩கஉ).

கர்ணபருவத்தில் (௩௩-௩௫-ஆம் இயல்), முப்புரங்களில் உள்ள அசுரர்களாற் பெரிதும் இடுக்கண் உற்ற தேவர்கள் நான்முகனைத் தலைவனுய்க்கொண்டு சென்று, சிவபெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவர்தம் இறைமைத்தன்மைகளைப் பலவாறு பாடி வழுத்தித் தங் குறையைத் தீர்த்தருளுமாறு வேண்ட, அவரும் அதற்கிசைந்து அவ்வசுரர்களின் பட்டினங்களைப் பொடிபடுத்தினமை புகலப்பட்டிருக்கின்றது. அவர் அங்ஙனம் அம் முப்புரங்கண்மேற் சென்ற காலத்துத், தேவர்கள் தமது அறியாமையால் தாமும் அவர்க்கு உதவிசெய்யக் கூடுமென்று கருதி அவர்க்குப் பல போர்க்கருவிகளாய் அமைந்துழி, விஷ்ணுவும் சோமனும் அக்நியும் என்பார் அவர் ஏந்திய வில்லின் நாணுங் கணையுமாய் அமர்ந்தனராகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இன்னும், வனபர்வந் தீர்த்த யாத்திரைச் சருக்கத்திற் கலிங்கதேயத்திலோடும் வைதரணி யாற்றங்கரையிலுள்ள **திரிபிஷ்டவத்**திற் சிவபிரான் வணங்கப்படுதலும், இராமோபாக்கியானத்தில் தக்கணத்தின் மேற்கரையிலுள்ள **கோகர்ணத்**திற் பிரமன் முதலான எல்லாத் தேவர்களும் சிவபெருமானை வழிபட்டமையுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்னும், அநுசாசனபருவத்தில் உதிட்டிரன், கண்ணனை நோக்கித் தனக்குச் சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மைகளை எடுத்துரைக்குமாறு வேண்ட, அவனும் அதற்கு இசைந்து, "சிவபிரானே நிலையியற்பொருள் இயங்கியற்பொருள் எல்லாவற்றையும் படைத்திருக்கின்றான்; ஓ அரசனே, சிவபிரானுக்கு மேற்பட்டது ஏதுமேயில்லை; இம் மூன்றுலகங்களினெல்லாம் அவனே மிகச் சிறந்தோன்; இம் மூன்றலகங்களினும் அவனையொப்பார் எவரும் இன்மையின், அப்பெரிய தெய்வத்தின்முன் ஏதும் எதிர்நிற்கவல்லதன்று" என நெடுகச் சொல்லிக்கொண்டே சென்று, சிவபிரானுக்கு மாறுகச் செய்த தக்கன் வேள்வியிற் பிருகுவின் தாடியைப் பறித்தும், பகனுடைய கண்களைக்

குத்தியும், பூஷனுடைய பற்களைத் தகர்த்தும், மற்றத் தேவர்களையும் இவ்வாறே ஒறுத்தும், பின்னர் அவரெல்லாம் நடுங்கி வேண்ட அவர்கட்கு அருள்செய்தும் சிவபிரான் தனது முழுமுதற்றன்மை தெளிவித்த வரலாற்றை அவன் மொழிந்தமை குறிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இன்னும் இவ்வாறே சிவபிரான் றன் இறைமைத்தன்மைகளை யுரைக்கும் மாபாரதப் பகுதிகளை யெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியும்.

இங்ஙனமாக மாபாரதம் எங்கும் சிவபிரான் ஒருவனே முழுமுதற்கடவுளாதலும், ஏனை நான்முகன் திருமால் முதலிய தேவர்களுங் கண்ணனும் அப்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டுப் பல நலங்களைப் பெறுவாராதலுந் தெளித்துரைக்கப்பட்டமையினை நடுநின்று ஆராய்ந்து கண்ட லாசன் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் இதிகாசங்கள் இயற்றப்பட்ட பழையகாலத்தில் விஷ்ணுவின் வணக்கம் இவ் விந்தியநாட்டில் எங்கும் இருந்ததில்லையென்றும், அக்காலத்திற் சிவபிரான் வணக்கமே இந் நாடெங்கும் நிரம்பப் பரவியிருந்ததென்றும் அரியபெரிய மேற்கோள்கள் பற்பல காட்டி விரித்தெழுதி யிருக்கின்றார்*. இவ்வாறு விஷ்ணு முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் சிவபிரான்முன் எதிர் நிற்க லாற்றாதவர்களாய், அவனை முழுமுதற் கடவுளாதல் உணர்ந்து அவனை வழிபட்டுப் பெறற்கரிபேறுகளெல்லாம் பெற்றிருக்க, விஷ்ணுவினது ஒரு மிகச் சிறிய கூறாகச் சொல்லப்படுங் கண்ணன்†, வாணனுக்காகப் பரிந்துவந்து எற்ற சிவபிரானைத் தோற்றோடச் செய்தனனென்னுங் கதை முழுப்பொய்யாய்ப் பின்வந்த வைணவராற் புனைந்துகட்டிப் பாரதத்தின்கண் நுழைக்கப்பட்ட தொன்றாதல் தெற்றெனப் புலனாகின்றதன்

* See Lassen's Indian Antiquities, vol. I. second edition, pp. 675, 685, 756, 861, 708, 871, 922. † விஷ்ணுவின் கரிய மயிர் ஒன்று கண்ணனாகவும் வெளியமயிர் ஒன்று பலராமனாகவும் பிறந்தனவென்று விஷ்ணுபுராணமும் (ரு, க, ருஅ), மகாபாரதம் ஆதிபருவமும் (எகூ0சு) புகலுகின்றன.

ரூே? சிவபிரான் அத்துணை எளியராய் வாணனது கோட்டை யைக் காத்து நின்றனராயின், கண்ணனும் அருச்சுனனும் பாசுபாதம் வேண்டித் திருக்கைலாயஞ் செல்லவேண்டுவ தென்னை? வாணனது கோட்டையிற் சென்றே அவர்பால் அதனைப் பெற்றிருக்கலாமன்றே? அத்துணைதான் ஏன்? சிவபிரானைத் தோற்றோடச்செய்ய வல்லனாயிற் கண்ணன்தானே அப்பாசுபதத்தினும் மேம்பட்டதொரு படையினை அருச்சுனனுக்கு வழங்கியிருக்கலாமன்றே? சிவபிரான் அமர்ந்திருக்கும் அறிவொளி வடிவினதான திருக்கைலாயத்தை இப் பருவுடம்புகொண்டு சேறல் இயலா தென்பதனை நன்குணர்ந்தன்றே கண்ணனும் அருச்சுனனும் நுண்ணுடம்புகொண்டு அங்கே சென்றனர். ஆதலாற், சிவபிரான் வாணன்கோட்டையில் அத்துணை யெளியராக நின்று காத்தனரென்பதூஉம், அவரைக் கண்ணன் தோற்றோடச் செய்தனனென்பதூஉம் பின்வந்தோர் புனைந்த முழுப் பொய்யாதல் நன்குவிளங்கும். கண்ணனே பல இடங்களிற் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மைகளை விரித்தோதினமையும், அவன் அப் பெருமானைக் காண்டற்குப் பெருந்தவம்புரிந்தமையும் பலகாலும் எடுத்துரைக்கும் மாபாரதப் போக்குக்கு இக் கதை முற்றம்முரணாய் இருத்தலின் இது முழுப்புரட்டாதலும், பேயாழ்வார் இக் கதையினைக் கூறக் காணாமையின் இஃது அவர் காலத்தில் இல்லாமல் அவர்க்குப்பின்வந்த திருமங்கையாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் காலம்முதற் கட்டி வழங்கலானமையும் திண்ணமாய் விளங்குமென்க.

அற்றேல் அஃதாக, மாபாரதத்திற் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மைகளை விரிக்குங் கதைகள்மட்டும் மிகப் பழையனவாதல் எற்றாற் பெறுதுமெனின், அதுவும் ஒருசிறிது காட்டுதும்: மாபாரதத்திற்கு முற்பட்டதும் உபநிடதங்களில் மிகப் பழையதுமான **கேநோபநிடதமானது**, முப்புரங்களை அழித்தபின்னர் அவற்றை அழித்த வெற்றி தத்தமக்கே உரித்தாகுமெனத் தேவர்கள் ஒவ்வொருவருந் தாந்தாமே நினைந்து இறு

மாந்தமையும், அவர்கள் அவ்வாறு பிழைபடநினைந்து அடைந்த இறுமாப்பினையொழித்து அவர்கட்கு நல்லறிவு தெருட்டுவான் கருதிச் சிவபிரானே அத்தேவர்களால் முன் அறியப்படாத ஓர் இயக்கவடிவந் தாங்கி அவர்களெதிரிற்றோன்றி அவர்கள் முன்னே ஒரு துரும்பைக்கிள்ளியிட, அவனை இன்னனென்று அறிவான் புகுந்த தேவர் ஒவ்வொருவரும் அவன் கட்டளையிட்டவாறே அத்துரும்பை அசைக்கமுயன்றும் அஃதவர்களாற் சிறிதும் இயலாமையின் அவர்கள் அஞ்சியோடிப்போக, இறுதியில் அவனைக் காண்பான்புக்க இந்திரனுக்குமுன் அவ்வியக்கன்கட் புலனாகாமல் மறைந்துவிட, அதனாற் பெரிது வருந்திச் சிறுமையுற்று நின்ற அவ் விந்திரனுக்குமுன் வானத்தின்கண் உமைப்பிராட்டியார் தோன்றி அவ்விறைவனியல்பு எல்லாத் தேவர்கட்கும் மேர்ப்பட்டதாதலை அறிவுறுத்தி மறைந்தமையும் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க. முப்புரங்களை அழித்த வெற்றி எல்லாம்வல்ல சிவபிரானுக்கே உரித்தாதல் எல்லா நூல்கட்கும் ஒப்பமுடிந்த தொன்றாகவும், இயக்கன்வடிவிற் புலப்பட்டுத்தோன்றிமறைந்த இறைவன்இயல்பை அறிவுறுத்துதற்கு அருள்கனிந்து வந்த இறைவி உமைப்பிராட்டியாராகலின் அங்ஙனம் இயக்கனாய் வந்தோன் அவள் காதற்கொழுநனாகிய சிவபிரானேயாதல் எளிதிற் பெறப்படாநிற்கவும், இவ்வுண்மையையுள்ளவாறே எடுத்துரைக்கும் நடுவுநிலைமையின்றிக், கேநோபநிடதத்திற்கு இற்றைக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகட்குமுன் உரையெழுதின மாதாவாசாரியாரும், அறுநூறு ஆண்டுகட்குமுன் உரையெழுதின இராமாநுஜாசாரியாரும் ஆகிய வைணவப் புலவர்கள் அங்ஙனம் இயக்கவடிவத்தில் வந்தோன் நாராயணனே எனப் பழைய நூற்கருத்துகட்கெல்லாம் முற்றும்மாறாக உரையுரைத்தார்; அங்ஙனம் இயக்கவடிவிற் றோன்றினோன் நாராயணனேயாயின், தேவர்களெல்லாரும் அவனை முதல்வனாய்க் கொண்டன்றோ முப்புரங்களை அழித் திருத்தல் வேண்டும், பழைய வடநூல்களுள் எதுவும் அவ்வாறு உரைப்பக் காணு

மையானும், நாராயணனே இயக்கவடிவிற் போந்து மறைந்தது உண்மையாயின் அவனை யறிவுறுத்துதற்கு அவன்றன் காதற் கிழத்தியாகிய திருமகளன்றோ வரற்பாலள், மற்று அவள் அங்ஙனம் வரக்காணாமையானும் அவ் வியக்கவடிவிற்போந்து தேவர்களின் செருக்கையடக்கினோன் சிவபிரானேயாதல் ஒருதலை.

இதனோடொப்பவே, மாபாரதத்திற் கண்ணன் உதிட்டிரனுக்குச் சிவபிரானது அறிதற்கரிய இறைமைத் தன்மைகளை விரித்துரைக்கும் மற்றொரு பகுதியும் 'கேநோபநிடதத்' திற் போந்த இயக்கன் சிவபிரானேயாதலை நிலைநிறுத்தும் ஒருபெருஞ் சான்றாம். 'சிவபெருமான் முப்புரங்களை நீறாக்கிய பின்னர் ஐந்து குடுமியோடுகூடிய ஒரு சிறுமகவாய் உமைப்பிராட்டியாரின் மடிமீது அமர்ந்திருந்தனன். அப்போது தேவர்கள் எல்லாரும் 'இவன் யார்? இவன் யார்?' என்று தம்முளே வினவியும், அவனை யறிந்திலர். அதனால் இந்திரன் பொறாமையுற்றுத் தனது குலிசப்படையால் அக் குழவியை எறியப்புக, அஃது அப்படையினைத் தடைசெய்து, அவன் கை வழங்கமாட்டாமல் தடிபோல் மரத்துநிற்கப் பண்ணிற்று. அந் நிகழ்ச்சியைக்கண்டு தேவர்களெல்லாரும் வெருவி, நான்முகன்பாற் சென்று நிகழ்ந்தவற்றை யறிவிப்ப, அவன் தனது அறிவுக்கண்ணாற் கண்டு அம் மகவு எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானாதலை உணர்ந்து, அப்பெருமானை வழுத்தினான்; அதன்பிற் றேவர்களெல்லாரும் உமைகாதலனை வணங்கினர்; இந்திரனும் எப்போதும் போலத் தனது கை வழங்கப்பெற்றான்' என்று இதனை இன்னும் விரிவாகக் கண்ணனே மொழிந்தமை அநுசாசனபருவம், எ௬ருஅ-ஆம் செய்யுளிலிருந்து சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இத்தன்மையவான மிகப் பழைய வடநூற் சான்றுகளுக்கெல்லாம் மாறாக இயக்கவடிவில் வந்த இறைவனை நாராயணன் என்றதூஉம், உண்மை பிறழ்ந்துரைக்குந் தமதுரைக்குச் சான்றாகத் தாமே புதிது புனைந்த பொய்க்கதைக் கூளங்களாகிய புராணங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டியதூஉப் இராமா

நுஜர் மாத்துவர் என்னும் உரைகாரருக்குப் பெரிதும் ஏதமா மென்க.

இனி, உபநிடதங்களினும் மிகப் பழமையாவன 'பிராமணங்கள்' ஆகும். இவற்றுள்ளும் மிகப் பழையது **ஐதரேய பிராமணம்.** இதன் மூன்றும் இயல், முப்பத்துமூன்று முப்பத்துநான்காம் பகுதிகளிற் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது: பிரஜாபதி தன்மகளைத் தானே புணர்ந்தமை கண்ட தேவர்கள் வருந்திப் "பிரஜாபதி முன் அறியப்படாத ஒரு செய்கையைச் செய்கின்றான்" என்றுகூறி, அவனை ஒறுத்தற்கு ஒருவனைத் தேடினார்கள். தமக்குள் அவனை ஒறுக்கத்தக்க ஆற்றல் உடையார் எவரும் இல்லாமையின், அஞ்சத்தக்க உருத்திரனை நாடி அவனை ஒறுக்குமாறு வேண்ட, உடனே உருத்திரன் அதற்கு இயைந்து தனது மூவிலைவேலாற் பிரஜாபதியைக் குத்தி ஒறுத்தான். அதன்பிற் றேவர்கள் சிவபிரானை இருக்குவேத வுரையால் வழுத்தி வணங்கினர்.

இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு பிராமணமாகிய **கௌஷீதகியின்** ஆறும் இயல் முதல் ஒன்பது செய்யுட்கள் வரையிற் சிவபிரான்றன் பெயர்களாகிய பவன், சர்வன், பசுபதி, உக்ரதேவன், மகாதேவன், உருத்திரன், ஈசானன், அசனி முதலியவற்றால் அவனே முழுமுதற்கடவுளாதல் காட்டப்பட்டது. இப் பெயர்களைக்கொண்டே சிவபிரான் **வாஜசநேய சம்ஹிதை** (௩௯, அ, ௯) யிலும், **மைத்திராயணீ சம்ஹிதை** (௨, ௯, க) யிலும், **அதர்வேதத்திலும்** (கரு, ரு), வழுத்தப் படுதல் காண்க. இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் நடுநிலைதிறம்பாமல் ஆராய்ந்துபார்த்த ஐரோப்பிய ஆசிரியர்கள் பிராமணங்கள் உண்டான மிகப் பழையகாலத்திற் சிவபிரான் ஒருவனே முழுமுதற்கடவுளாக வைத்து வணங்கப்பட்டனன் என்று மெய்யுரை கூறினர்*. இங்ஙனமே, 'சாங்காயன பிராமணத்'திலும்,

---

* See 'Rigveda Brahmanas, translated by Dr. A. B. Keith,' pp. 25-26.

சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்த 'சதபதபிராமணத்'திலும், (உ, சா, உ, கூ) சிவபிரானும் அம்பிகையும் ஒருங்குவைத்து முழு முதற்கடவுளாக வணங்கப்படுதல் காண்க.

பிராமணங்கள் ஆக்கப்பட்ட பண்டைநாளில் விஷ்ணு ஒரு சிறந்த தெய்வமாகக் கருதப்படவில்லை. பிராமணங்களுட் காலத்தாற் பிற்பட்டதாகிய **சதபதபிராமணத்** திலேதான் முதன் முதல் விஷ்ணுவுக்கு ஓர் உயர்ச்சியுண்டானமையும், அதனால் விஷ்ணு இறுமாப்படைந்து தன்னை ஏனைத் தேவர்களினின்றும் வேறுபிரித்துக்கொண்டு சென்று நாணேற்றிய தன் வில்லின் முனைமேற் றன் மோவாயை வைத்தபடியாய்ச் செருக்குற்று நிற்பத், தேவர்கள் எறும்புகளை ஏவி அவனது வில்லின் நாணைக் கடித்து அறுக்கும்படி செய்ய, உடனே அவ்வில் கடுவிசையோடும் நிமிர்ந்து விஷ்ணுவின் தலையை அறுத்துக்கொண்டு சென்றமையும் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க*. விஷ்ணு இங்ஙனந் தலையறுப்புண்ட செய்தியைக்கூறும் சதபதபிராமணமே, உருத்திரப்பிரான் விடுத்தகணையாற் பகன் கண்இழந்ததும், பூஷன் பல்லுதிர்ந்ததும், இவற்றைக்கண்ட தேவர்களெல்லாரும் நடுக்கம் எய்திச் சிவபிரானுக்குச் சேர்ப்பிக்கற்பாலதாகிய அவியுணவினைச் சேர்ப்பித்து வணங்கினதும் பலவிடங்களினும் எடுத்துக் கூறுநிற்கின்றது†. பிராமணங்களை நன்குஆராய்ந்து அவற்றின் உண்மையை அளந்தறிந்த ஆங்கில ஆசிரியரான கீத் என்பவர், "ஐதரேயத்திற் சிவபெருமானே தனது உருத்திரவடிவிற் பெரிய தெய்வம்; அங்ஙனமே சதபதத்திலும், வாஜசநேயசம்ஹிதையின் பிற்பகுதிகளிலும், அதர்வவேதப் பகுதிகளிலும் அவரே முதற்பெருந் தெய்வம்."‡ என்று **ஐதரேய ஆரணி**

* சதபதபிராமணம், கச, க, க, க-கடு. † சதபதபிராமணம், க, எ, ச, டு-கூ; க, எ, ௩, க-கo. ‡ "Aufrecht has proved that even the Aitareya Siva is the great god in his form of Rudra, just as he is in the Satapatha, the later books of the Vajasaneyi samhita, and portions of the Atharvaveda"—The Aitareya Aranyaka, by Dr. A. B. Keith, p. 33.

யகத்தின் முகவுரையிலும் இம்மெய்ம்மையை முடித்துக் கூறு தலுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. **சுக்லயஜுர்வேதத்** தின் கண்ணதாய்த் தலைசிறந்து விளங்கும் **சதருத்ரீயம்** முற்றிலும் சிவபெருமான் ஒருவனே எல்லாத் தேவர்கட்கும் முதல்வனுய், எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா இரக்கமும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடைய முழுமுதற் கடவுளாய் வைத்து வழுத்தப்படுதல் பெரிதும் நினைவுகூரற் பாலதொன்றும்.

இனி, வடமொழி நூல்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகப்பழை யதாகிய **இருக்குவேதத்தின்** முதன்மண்டிலம், சுஈ-ஆம் பதி கம் உருத்திரன் ஒருவனே அறிவிலும் வரங்களை மிக வழங்கு தலிலும் ஆற்றலிலுஞ் சிறந்தோன் என்றும், எல்லாஉயிர்களின் நோய்த் துன்பத்தை நீக்குவோன் என்றும், அவனே பாட்டுகட் கும் வேள்விகட்குந் தலைவன் என்றும், அவன் கதிரவன் ஒளி யைப்போலவும் பொன்னைப்போலவும் விளங்குவோன் என்றும், கடவுளர் எல்லார்க்கும் அவனே தலைவன் (ச்ரேஷ்டோ தேவா நாம்), எல்லாத் தேவரினும் அவனே ஈகையிற் சிறந்தோன் என் றும், எல்லாவுயிர்கட்கும் நலங்களை அருள்வோன் அவனே என்றும் வலியுறுத்திக் கூறுதல்காண்க; அங்ஙனமே அதன் கககச-ஆம் பதிகமும் சிவபிரான் ஒருவனே முழுமுதற்கடவுளா தலைத் தேற்றுவதோடு, அவன் சடைமுடியுடையோனுய், உருத் திரகணங்களுக்குத் தலைவனுய், அருளிரக்க ஈகையில் மிக்கோ னுய், வேள்விப்பயனை நிறைவேற்றுவோனுய், ஞானியாய் (அறி வோனுய்), உயர்ந்த மருந்துகளைக் கையில் வைத்திருப்போனுய், இறப்பிலியாய்த் திகழுமாற்றை வகுத்துரைக்கின்றது; இரண் டாம் மண்டிலத்து ருஈ-ஆம் பதிகமும் அங்ஙனமே சிவபிரான் தேவர்கள் எல்லாரினும் மிகச் சிறந்தோனுதல் தெரிப்பதுடன், அவனே வலிமையின் மிக்கார் எல்லாரினும் வலிமையிற் சிறந் தோனுவன் எனவும், அவனே சாந்தனுய் (அமைதி மிக்கவனுய்) அடியார்க்கு எளியனும் எனவும், ஏனைத் தேவர்களாற் போத ருந் தீமைகளையெல்லாந் துடைப்பவனும் எனவும், அவனைவிட

ஆற்றலின் மிக்கது எதுவும் இன்றெனவும், புகழ்மிக்கோனைய் என்றும் இளையோனைய்த் தன் தேர்மீது அமர்ந்து முப்புரங்களை அழித்தக்காற் பெரிதும் அஞ்சத்தக்கோனைய்க் கிளர்ந்தனன் எனவும் அறிவுறுத்துகின்றது; அதன் ஐந்தாம் மண்டிலத்து ௫௨-ஆம் பதிகம் உருத்திரனை மருத்துக்களுக்குத் தந்தையாவன், அவன்றன் காதற்கிழத்தியாகிய பிரிசினி என்னும் உமைப்பிராட்டியே அவர்கட்குத் தாய் ஆகுவள் என்கின்றது; அதன் ஆறும் மண்டிலத்தில் ௬௬-ஆம் பதிகமானது உக்கிரனாகிய சிவபிரான் மூன்று பட்டினங்களைப் பொடிசெய்தான் என நுவல்கின்றது; அதன் ௪௯-ஆம் பதிகம் உருத்திரனை உலகிற்கு முதற் கடவுள் (புவநஸ்யபிதரம்) என்கின்றது; அதன் ஏழாம் மண்டிலத்து ௪௬-ஆம் பதிகம் உருத்திரன் தன் வயத்தனைய் நிற்பவனே யன்றி (ஸ்வதாவ்நே)ப் பிறரைச்சார்ந்து பிறர் துணையை நாடி நிற்பவன் அல்லன் என்கின்றது; பத்தாம் மண்டிலத்து ௯௨-ஆம் பதிகம் உருத்திரன் தன்னைச் சூழ்ந்த அடியரான உருத்திரர் என்னுந் தேவகூட்டத்தோடும் போந்து அடியார்க்கு எளியனைய் அருள்வழங்குவோன் என்கின்றது; அதன் ௧௩௬-ஆம் பதிகமானது, சடைமுடியோனை (கேசி) சிவபிரான் தீ மண்டிலம் நீர்மண்டிலம் இம்மை மறுமையுலகங்கள் எல்லாவற்றையுந் தாங்குவோன் என்பதூஉம், அவன் வெறுவெளியாய்ச் (சிற்றம்பலமாய்) நோக்கப்படுவோன், அவனே ஒளிவடிவினன் (கேசிஇதம்ஜ்யோதிர்) என்பதூஉம், அவன் முனிவர்க்கெல்லாம் முனிவன் (தக்ஷிணாமூர்த்தி) ஆவன் என்பதூஉம், அவன்தன் உருத்திரகணத்தி லுள்ள ஒருவரால் நஞ்சினை வருவித்து அதனைப் பருகினன் (கேசி விஷஸ்ய பாத்ரேண யத் ருத்ரேணபிபத் ஸஹ) என்பதூஉம் தெரித்துரைத்தல் காண்க. இவ்வாறு பண்டை வடநூலாகிய இருக்குவேதத்தினுள்ளேயே சிவபிரான் ஒருவனே முழுமுதற் கடவுளாதலும், அவனே முப்புரங்களை அழித்ததும், அவனே 'விஷபானம்' (நஞ்சைப் பருகுதல்) செய்ததுந் தெளித்தோதப் பட்டமையானும், இருக்கு வேதத்

திற்குப் பின்வந்த அதர்வவேதமும், பிராமணங்கள் உபநிடதங்களும் அவனையே முதற்பெருங் கடவுளாய் வைத்துத், 'திரிபுர சங்காரம்,' 'விஷபானம்' முதலான அரும்பெரு நிகழ்ச்சிகளை அவன் மேலனவாகவே உரைத்தலானும், இவ்வாறே விஷ்ணுவை அப் பழைய நூல்கள் முழுமுதற்கடவுள்நிலையில் வைத்தாதல் மேற்குறித்த 'திரிபுரசங்காரம்' முதலிய அரும்பெருநிகழ்ச்சிகளை விஷ்ணுவின் மேலனவாக வைத்தாதல் யாண்டும் உரைப்பக் காணாமையானும், இப் பழைய நூல்களின் கருத்துக்கு முழுதும் ஒத்தே இவற்றிற்குப் பின்வந்த 'மாபாரதம்,' 'இராமாயணம்,' 'புராணங்கள்' எல்லாம் சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளாக நிறுத்தி ஓதுதலானும், இம் மாபாரதம் முதலான பின் நூல்களிற் சிவபிரான்றன் முதன்மைத்தன்மைகள் கூறும் பகுதிகளே பழமையான உண்மைப்பகுதிகளாமெனவும், அவற்றுக்கு மாறாக விஷ்ணுவையும் அவன்றன் அவதாரங்களாகக் கண்ணன் இராமன் முதலாயினரையும் உயர்த்திச் சிவபிரானை இகழ்ந்துரைக்கும் பகுதிகளெல்லாம் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுமுதற் றோன்றிய வைணவப் புலவர்கள் பொய்யாகப் புனைந்து கட்டி அப் பின்னூல்களின் கண் இடை யிடையே நுழைத்தனவாகு மெனவும் பகுத்துணர்ந்து தெளிக. இதுகாறும் ஆராய்ந்துகாட்டப்பட்ட வடமொழி வேதங்கள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள், மாபாரதம், வான்மீகிஇராமாயணம், மற்சபுராணம், வாயுபுராணம், இலிங்கபுராணம், தேவீபாகவதம் முதலாக ஒன்றினொன்றுயர்ந்த பழைய வடநூல்களில் எங்குங் காணப்படாத பொய்க்கதைகளும், விஷ்ணுவையும் அவர்தம் அவதாரங்களையும் உயர்த்துக்கூறிச் சிவபிரானை இகழ்ந்துரைக்கும் உரைகளும் மலிந்த விஷ்ணுபுராணம், பாத்மோத்தரம், வைணவபாகவதம், பிரமாண்ட புராணம், இராமோபநிஷதம், நாராயணோபநிஷதம், ஆத்மோபநிஷதம், ஆங்கிரஸஉபநிஷதம், மகோபநிஷதம், பைங்களோபநிஷதம் முதலாயினவும் மற்றும் இவைபோல்வனவும் மதச்சண்டை விளைத்து இந் நாட்டுமக்க

ளின் ஒற்றுமை குலைத்தற்காகக் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற் குப்பின் வந்த வைணவப்புலவர்களாற் புதியவாய்க் கட்டப்பட்டனவாதலால், அவை தம்மை நம்பி அறிவுடையோர் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரானது வணக்கத்தைக் கைவிடார். பகுத்தறிவில்லாப் பொய்ப்பற்றுடைய புல்லறிவினரே மிகப் பிற்பட்ட காலத்தெழுந்த இப் பொய்ந்நூல்களை நம்பி, எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழிபடாமற், பிறப்பு இறப்புக்களிற் கிடந்து உழலும் நம்போன்ற மக்களைத் தெய்வங்களாக வணங்கித் தம் பிறவிப்பயனை இழப்பரென விடுக்க. ஆதலாற், கண்ணன் வாணனொடு புரிந்தபோரிற் சிவபிரான் வந்தெதிர்த்துத் தோற்றோடினன் என்னுங் கதை, அவ்வாணன் போரைக் குறிப்பிட்ட பெயாழ்வாரால் கூறப்படாமையானும், சிவபிரான் றன் முழுமுதற்றன்மையை அடுத்தடுத்துப் பல்காலும் எடுத்துகாட்டும் 'மாபாரதக்' கருத்துக்கு அப்பெருமானைப் பெரிதும் இழிபுபடுத்தும் அக்கதை பெரிதும் முரணுமாகலானும், அவ்வாறு பழைய நூல்களுள் எதுவும் சிவபிரானை இழித்துரைப்பக் காணாமையின் அக்கதை அவையெல்லாவற்றுக்கும் முற்றும் மாறுமாகலானும், அது கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுமுதல் வந்த பொய்ப்பற்றுள்ள வைணவராற் புதிது படைக்கப்பட்டுத் திருமங்கை, திருமழிசை, சடகோபர் முதலியோரான் மட்டும் எடுத்தாளப்பட்ட தொன்றாகுமென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க.

மேலும், திருமங்கை யாழ்வாரே சிவபிரான் முப்புரம் எரித்த வரலாற்றினை மெய்யெனத் தழுவிப் "புரம்எரி செய்த சிவன்" (௨, ௩, ௧) எனவும், "திரிபுரம் மூன்றெரித்தானும்" (௨, ௮, ௧) எனவும், "தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார் நகரம்விழ நனிமலை சிலைவளைவு செய்தங்கு, அழல்நிற அம்பது ஆனவனே" (௬, ௧, ௩) எனவும், "புரங்கள் மூன்றமோர் மாத்திரைப்போதில் பொங்கெரிக்கு இரை கண்டவன்" (௧0, ௨, ௬) எனவும் ஓதினர்; இங்ஙனம் ஓதுகின்றுழி, ஏனை எல்லாத் தேவர்களும் சிவபிரானுக்கு ஒரோவொரு கருவியாய் அமைந்தாற்போலத்

திருமாலும் அவரது வில்லில் ஓர் அம்பாக அமைந்தனர் எனக் கூறியவாற்றாற் சிவபிரானே எல்லாவற்றையும் இயக்கும் முழு முதற்கடவுளாதலும், திருமாலும் மற்றைத் தேவர்களும் அவன் இயக்கினுல் இயங்கும் உயிர்களாதலும் திருமங்கையாழ்வார்க்கும் உடம்பாடாதல் பெற்றும். இன்னுந், தாம் சாவாமைப் பொருட்டு அமிர்தம் எடுப்பான் வேண்டிக் கடைந்த பாற்கடலுட்பிறந்த நஞ்சால் தேவர்களெல்லாரும் படுசாம்பராய்வெந்து அவியாமைப்பொருட்டுச் சிவபிரான் தானே அந்நஞ்சினைப் பருகிய வரலாற்றினையும் திருமங்கையாழ்வார் உண்மையென உடம்பட்டு "அண்ணல்செய் தலைகடல் கடைந்ததனுள் கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக் கண்டவனே" (சு, க, உ) என்று கூறுமாற்றால், தேவர்களெல்லாருந் தாஞ் சாவாமைப் பொருட்டு அமிர்தம் வேண்டினாராகச் சிவபிரானே எல்லாரையும் நீறாக்கும் நஞ்சினையுண்டும் இறவாதிருந்தனன்; அதனல் அவனே முழுமுதற் கடவுளாதல் அவர்க்கும் உடம்பாடாயிற்று. இன்னுந், தக்கன் ஆற்றிய வேள்வியில் திருமாலையுள்ளிட்ட தேவர்களெல்லாரும் சிவபிரானை நீக்கி அவ்வேள்விக்கண் அவியுணவுபெற்ற இறுமாப்பினை ஒழித்தற்பொருட்டு இறைவன் அவ் வேள்வியினை நிலைகுலைத்த வரலாற்றினையுந் திருமங்கையாழ்வார் "தக்கன்வேள்வி தகர்த்த தலைவன்" (ரு, உ, சு) என்று கூறுமாற்றால், எல்லாம் வல்ல இறைவனான சிவபிரானை விட்டுச் செய்யும் நல்வினைகளுந் தீவினைகளாம் என்பதனை அவர் தாமும் உடம்பட்டாராயிற்று. இவ்வாறு இருக்குவேதம்முதற் திருமங்கையாழ்வாரது 'பெரிய திருமொழி' இறுதியாகவுள்ள எல்லா நூல்களானுஞ் சிவபிரானே முழுமுதற்கடவு ளென்பது துணியப்படுதலின், மக்கட் கூட்டத்தவரில் ஒருவனுய்த் தேவகியின் கருப்பையிற் றங்கிப் பிறந்து, ஜராசந்தனுக்கு அஞ்சித் தான் முன்னிருந்த மதுரையை விட்டுப்போய்த் துவாரகையைத் தனக்குத் தலைநகராக்கிக் கொண்டு*, பின்னர் ஒரு வேட்டுவன் ஏவிய கணையால் இறந்து

* மகாபாரதம், சபாபர்வம், சுஉசு.

பட்ட கண்ணனுக்குச் சிவபிரான் தோற்ருேடினு ரென்னுங் கதையினும் முழுப்புரட்டும் பொய்யுமாவது பிறிதில்லையென விடுக்க.

இங்ஙனமாக வைணவமதம் பெரிதுங் கிளர்ச்சிபெற்ற கி-பி பத்தாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த திருமங்கை யாழ்வார் அக்காலத்து வைணவப்புலவர்கள் வடமொழியில் தமக்கு வேண்டியபடியெல்லாங் கட்டிவிட்ட கதைகளை மெய்யென நம்பினராயினும், சைவசமய ஆசிரியர்கள் அருளிச்செய்த தேவார திருவாசகங்களையும் வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள் பிராமணங்கள் பழைய உபநிடதங்கள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலியவற்றையும் அவர் நன்கு ஓதியுணர்ந்த புலவராய்க் காணப்படுதலின், சிவபிரான் இறைமைத்தன்மையை நாட்டும் பழைய வரலாறுகளையும் மேற்காட்டியவாறு இடையிடையே தம் பாட்டுகளிற் களங்கமின்றி எடுத்து மொழிந்திடுகின்ருர். அதுவேயுமன்றிச், சிவபிரானுந் திருமாலும் பிரிவின்றி ஒரு வடிவினராய்த் திகழ்கின்றனர் எனவும் பலவிடத்துங் கூறுகின்ருர். அவற்றுட் சில வருமாறு:

"பிணங்கள் இடுகாடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனேடு
இணங்குதிருச் சக்கரத்தெம் பெருமானுர்" (உ, சு, க)

"பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து" (ந, ச, க)

"அலர்மகட்கும் அரற்கும், கூருகக் கொடுத்தருளுந் திருவுடம்பன்" (ந, க, அ)

"வானூர்மதி பொதியும்சடை மழுவாளியொடு ஒருபால்
தானுகிய தலைவன்" (எ, க, ச)

"வாசவார் குழலாள் மலை மங்கைதன்
பங்கனைப் பங்கில்வைத்து உகந்தான் றன்னை" (எ,க0,ந)

"கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனை" (பாதியனை) (எ, க0, எ)

"மழுவியல் படையுடையன் இடம் மழைமுகில்
"தழுவிய உருவினர்" (அ, எ, சு)

"அக்கும் புலியதளும் உடையாரவர் ஒருவர்
பக்கம் நிற்கநின்ற பண்பர்" (௬, ௬, ௧)

"ஏறம் ஏறியிலங்கும் ஒண்மழுப்பற்றும் ஈசற்கு இசைந்து உடம்பிலோர், கூறுதான் கொடுத்தான்" (௬, ௧0, ௪)

"குலவரையன் மடப்பாவை இடப்பால் கொண்டான்
பங்கத்தாய்" (திருநெடுந்தாண்டகம், ௬)

இவ்வாறு திருமங்கை யாழ்வார் பாடியிருப்பவைகளை உற்று நோக்கும்போது, வலப்பால் அப்பனாகிய சிவபிரானும் இடப்பால் அம்மையாகிய திருமாலுங் கலந்த முழுமுதற்கடவுளியல்பினை அவர் நன்கு உணர்ந்தவராகவே காணப்படுகின்றார். மேலும், தமிழ்ச்சுவை கெழுமித் துலங்கும் **பெரிய திருமடல்** என்னுஞ் சிறந்த பாவினைத் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய தமது இறுதிக் காலத்திற் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மை தெளியப்பெற்று அவர்மீது அன்பினால் அகங்கரைந்தார் என்பதற்கு,

"மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாணிலா
மின்னு மணிமுறுவற் செவ்வாய் உமையென்னும்
அன்ன நடைய அணங்கு நுடங்கிடைசேர்
பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்
தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந் தான்தரித்து ஆங்கு
அன்ன அருந்தவத்தின் ஊடுபோய் ஆயிரந்தோள்
மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள்
மின்னி எரிவீச மேலெடுத்த சூழ்கழற்கால்
பொன்னுலகம் ஏழுங் கடந்துஉம்பர் மேற்சிலும்ப
மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்
தன்னினுடனே சுழலச் சுழன்றாடும்
கொன்னவிலும் மூவிலைவேற் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன்றன் பொன்னகலம் சென்றாங்கு அணைந்திலளோ" என்று அவர் சிவபிரான்றன் அருட்டிருக்கூத்தை வியந்து பாடியிருத்தலே சான்றாம்.

இனி, மேற்காட்டிய வாணன்போரிற் சிவபெருமானைத் தொடர்புபடுத்திய கதை வைணவராற் புதிது படைக்கப்பட்டதாதல் போலவே, பரசுராமனைத் திருமாலின் அவதாரமெனக் கொண்டு, அவன் அரசர் கூட்டத்தினை இருபத்தொருமுறை அழித்தான் என்னுங் கதையுங் கி-பி எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் பார்ப்பனராற் பொய்யாகப் புதிது கட்டப்பட்டதொன்றாகும். ஏனெனில், மாபாரதத்திற் பரசுராமனைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிகளில் ஓரிடத்தாயினும் அவன் திருமாலின் அவதாரம் என்பது குறிப்பாலாயினும் வெளிப்படையாலாயினுங் கூறப்படவில்லை*. அதுவேயுமன்றி, மாபாரதம், கஎஅ முதல் கஅ0-ஆம் இயல்வரையிற், கிருதவீரிய அரசன்பால் அளவிறந்த பொற்குவைபெற்ற பிருகுமுனிவர் குடும்பத்தினர், அவ் வரசனுக்குப்பின் அவன் வழிவந்த மன்னர் பொருளின்றி வறுமைப்பட்டு அப் பிருகுகுடியினர்பாற்சென்று தமக்குச் சிறிது பொருளுதவி செய்யும்படி வேண்ட, அவர்கள் அப்பொருளிற் பெருந்திரளை நிலத்தின்கீழ் மறைத்துவைத்தும், எஞ்சிய சிலவற்றைத் தமக்கு உறவினரான பார்ப்பனரிடங் கொடுத்தும் அம்மன்னர்களை ஏமாற்ற, அம்மன்னருள் ஒருவர் நிலத்தின்கீழ்ப் புதைத்துவைத்த அப்பொருட்டிரளில் ஒருகூறு கண்டெடுக்க, ஏனை மன்னர்கள் அம் முனிவர்களின் படிற்றொழுக்கத்தைக் கண்டு சினந்து அவர்களைக் கொன்று வீழ்த்த, அம்முனிவரரின் மனைவியருள் ஒருத்திக்குப் பிறந்த 'ஔர்வன்' என்பான் அம்மன்னர்களை வேரோடு அழிக்க முனைந்தும் அஃதியலாதான செய்தியைப் பராசரர்க்கு அவர் தம் பாட்டனார் எடுத்துக்கூறுகின்றுழிப், பரசுராமனைப்பற்றியாதல் அவன் இருபத்தொருதலைமுறை அரசரை யழித்தமைபற்றியாதல் சிறிதும் உரையாமையால், அவனையும் அவன் அரசரை யழித்தமையுங் கூறும் பகுதிகளை, வேளாள அரசர்மேற் பகைகொண்ட பார்ப்

* See Dr. John Muir's 'Original Sanscrit Texts,' vol. I, p. 457, foot note 242.

47

பனர்கள் அவர்களை அச்சுறுத்தும் பொருட்டுப் புதியவாய்ப் படைத்து அவற்றை மாபாரதத்தின் பிற்பருவங்களில் நுழைத்து விட்டாரென்று தெளிக*.

மேலே, 'திவாகரம்' என்னுந் தமிழ் நிகண்டு கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்று காட்டினேமாயினும், அதன் முதற்கண்ணதாகிய 'தெய்வப் பெயர்த்தொகுதி' யையும், அதன் இறுதிக்கண்ணதாகிய 'பல்பொருட் கூட்டத்தொரு பெயர்த்தொகுதி' யையும் ஆராய ஆராய அது கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதன்று என்பது புலனாகா நிற்கின்றது. பிற்பட்ட காலத்தனவாகிய பிருகற்பதி, காத்தியாயன, பராசரஸ்மிருதிகளையும்†, அங்ஙனமே பிற்பட்டனவாகிய பிரமம், நாரதீயம், வாமநம், வராகம், பாகவதம், வைணவம், பிரமவைவர்த்தம் முதலிய புராணங்களையுங் குறிப்பிட்டு, வடமொழித் தெய்வங்கள் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் வழக்குகள் முதலியவற்றை மிகுதியாய்த் தழுவிக்கூறுதலின், 'திவாகரநிகண்டைக்' கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகக் கொள்ளுதற்கு இடன் இல்லை. அதனால், அதன்கட் சொல்லப்பட்ட திருமாலின் பத்து அவதாரங்களைக் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டனவாகக் கொள்ளுதற்கும் இடனில்லையென்று உணர்க. பரசுராமரைத் திருமாலின் அவதாரமாகக் கட்டிவிட்ட கதை கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதல்லாமையினாலேதான், அந் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட் டிருந்த பொய்கை பேய் பூதம் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரும் தம் பாடல்களில் எங்கும் பரசுராமரை எட்டுணையேனுங் குறிப்பிட்

* See Dr. J. Muir's 'Original Sanscrit Texts,' vol. I, p.447.

† யாக்கிய வல்கியஸ்மிருதி கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிலும், பிருகற்பதிஸ்மிருதி கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டிலும், பராசரஸ்மிருதி ஏழாம்நூற்றாண்டிற்குப் பின்னும் இயற்றப்பட்டனவாகும்; See Introduction, p.110, to 'The Laws of Manu,' English translation by Dr. G. Buhler; Dr. B. K. Sarkar's Hindu Sociology, Bk. II, Part I, pp. 9, 10; R. C. Dutt's Ancient India, vol. II, pp. 196-202.

டிலர். தேவாரப் பாடல்களினுந் திருவாசகத்தினுங் கூடப் பரசு ராமனைப்பற்றிய குறிப்பு ஒருசிறிதுங் காணப்படவில்லை. இவற் றுக்கு முற்பட்ட சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களிலுங் கண்ணன் பலராமனைக்குறிப்பிடும் பாட்டுக்களேயே காண்கின்றனமன்றிப், பரசுராமனைக் குறிப்பிடும் பாட்டு ஒன்றையாயினுங் காண்கின் றேம்இல்லை. இவ்வாற்றாற், பரசுராமனைத் திருமாலின்பிறப்பாகக் கொண்ட காலம் கி-பி பத்தாம் நூற்றூண்டின் துவக்கத்திலும், பின்னர்க் கண்ணன் இராமனைப்போல அவனையும் ஒரு தெய்வ மாகவைத்து வணங்கத் துவங்கிய காலம் கி-பி பத்தாம் நூற் றூண்டின் முற்பகுதி முதலும் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும். இங் ஙனமே, கற்கியவதாரம் என்பதொன்றும் முதலாழ்வார் பாடல் களினுதல், அவர்கட்கும் முன்னிருந்தோர் பாட்டுக்களினுதல் தினைத்துணையுங் காணப்படாமையின், கற்கியவதாரம் என்ப தொன்று கொள்ளப்பட்டதும், அதுவும் வணங்கப்படலாயின தும் கி-பி பத்தாம் நூற்றூண்டு முதல் நிகழ்ந்ததாகுமென் றுணர்ந்துகொள்க. கொள்ளவே,

"வென்றிமாமழு ஏந்திமுன்மண்மிசை மன்னரைமூவெழு கால், கொன்றதேவநின் குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்புரியே" (ரு, ங, க) எனப் பரசுராமனையும்,

"வையங் காக்கும், கடும்பரிமேற் கற்கியைநான் கண்டு கொண்டேன்" (உ, ரு, ங) எனக் கற்கியவதாரத்தையும் ஒரு காலன்றிப் பல்காலும் பாடிவழுத்திய திருமங்கையாழ்வார் கி-பி பத்தாம்நூற்றூண்டின் முற்பகுதியிலன்றி அதற்குமுன் இருந்த வராதல் பெறப்படமாட்டாதென்க. ஆழ்வார்கள் பாடிய நாலா யிரம் பாட்டுக்களேயும் யாம் கருத்தூன்றி ஆராய்ந்துபார்த்த அளவிற், பரசுராமனையுங் கற்கியையுந் திருமாலின் அவதாரங்க ளாகக்கொண்டு வணங்கிப் பாடிய பாட்டுகள் திருமங்கையாழ் வார் பாடல்களிலும் பெரியாழ்வார் சடகோப ஆழ்வார் பாடல் களிலும் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பெரியாழ்வார், "மூவுரு வில் இராமனைக் கண்ணனைக் கற்கியாய் முடிப்பான்" (ச, கூ,

௬) எனப் பலராமன் பரசுராமன் இராமன் என்னும் மூவரை யுங் கற்கியையுங் குறிப்பிட்டனர். சடகோபர்,

"நின்றிலங்குமுடியினுய்இருபத்தோர்கால்அரசுகளேகட்ட
வென்றிநீண் மழுவா" (௬, ௨,௧0)எனப் பரசுராமனேயும்,
"மீனு யாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க்
கான்ஒர்ஏனமுமாய்க் கற்கியாம்இன்னங்கார்வண்ணனே"

(௫, ௧, ௧0) எனக் கற்கியையுங் குறிப்பிட்டார். குலசேகர ஆழ்வார், "முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலேவாங்கி அவன் தவத்தை முற்றும் செற்ருய்" (௯, ௯) எனப் பரசுராமனேக் குறிப்பிட்டனரேனும், அவனேத் திருமாலின் பிறப்பாகவுங் கொண்டிலர், அவனே வணங்கியும் பாடிற்றிலர்; இராமன், பரசுராமனது வில்லினே வாங்கிக்கொண்டு அவனது தவத்தை அழித்தமை மட்டுமே வான்மீகிபிராமாயணத்தில் உள்ளவாறே எடுத்து மொழிந்திடுகின்ருர்; இவ்வாற்ருற், குலசேகரப்பெருமாள் காலத்திற் பரசுராமன் திருமாலின் அவதாரமாக வைத்து வணங்கப்படவில்லை யென்பதூஉம், ஆகவே அவனேத் திருமாலின் பிறப்பாகக் கொண்டு வழுத்திய திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார், சடகோப ஆழ்வார் முதலிய மூவர்க்குங் குலசேகர ஆழ்வார் முற்பட்டவராவ ரென்பதூஉம் உணரற்பாலனவாமென்க.

திருமங்கையாழ்வார் காலத்தை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியின் முடிபாக ஆழ்வார்கள் இருந்த காலவெல்லேகள் ஐயுறவுக்கு இடனின்றிப் பின்வருமாறு வரையறுக்கப்படும்: பொய்கை, பேய், பூதம் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரும், சைவசமயாசிரியரிற் பிற்காலத்தவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர்க்கு முன்னும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குப் பின்னும் கி-பி எட்டாம்நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தோராவர்; இம்மூவருட் பொய்கையாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் ஒருகாலத்தின ரென்பதும் பூதத்தாழ்வார் அவ்விருவர்க்கும் சிறிது பிற்பட்டவரென்பதும் அறியற்பாலன. பொய்கையாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் சிவபெருமானே யிகழாமையோடு, சிவத்தையுந் திருமாலேயும் ஒருரு

வினராக வைத்து வழிபட்டிருக்கின்றனர். பூதத்தாழ்வாரோ அவ்விருவரையும் அங்ஙனம் ஒருருவிற்கொண்டு வணங்காமையோடு, ௪௨, ௪௭, ௬௩, ௬௬-ஆம் பாட்டுக்களிற் சிவபிரானை இகழ்ந்தும் பாடியிருக்கின்றனர்; இதனால், இவ்வாழ்வார் காலத்தில் வைணவம் சைவத்தின் வேறுய்ப்பிரிந்து சிறிது தலையெடுக்கலாயிற்றென்பது புலனும். என்றாலும், பூதத்தாழ்வார் இருந்த கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவரையில் இராமாயணகதையும், இராமனைப் பெரிது வணங்கும் வணக்கமும், பரசுராமன் கற்கி என்பாரைத் திருமாலின் பிறப்பாகவைத்து வழிபடுதலும் உண்டாகவில்லை.

இனி, இம்முதலாழ்வார் மூவர்க்குப்பின் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் திருக்கைலை சென்ற சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் குலசேகர ஆழ்வார் இருந்தாராகற்பாலார். இவர் சேரர்குடியைச் சேர்ந்த ஒரு சிற்றரசர்; கொங்குநாட்டிலுள்ள கொல்லிக் கூற்றத்தையும், 'கோழி' எனப் படுவதாகிய உறையூரையும் ஆண்டவரென்பது "கொல்லிகாவலன் மாலடிமுடிமேற் கோலமாங் குலசேகரன்" (௭, ௧௧) என்வும், "கோழியர்கோன் குடைக் குலசேகரன்" (௯, ௧௧) எனவும் இவர் தம்மைத்தாம் பாடிய பதிகங்களின் ஈற்றிற் சொல்லிக்கொள்ளுமாற்றுல் விளங்காநிற்கும். இவர் தம்முடைய பாட்டுக்களில் இராமனை மிகுத்துப் பாடுதலோடு, இராமாயணகதையையுந் தமதுபத்தாந்திருமொழியிற் சுருக்கமாக முழுதுமெடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். இராமன் நாடுதுறந்து காடேக அதனைப் பொருது தசரதன் புலம்பியதாக இவர் பாடியிருக்கும் ஒன்பதாந் திருமொழி கற்பார் உள்ளத்தைக் கரைக்குந் தகையதாயிருக்கின்றது. இவர் இராமனிடத்து அளவுகடந்த அன்புடையரென்பது இவர்தம் பாடல்களால் நன்கறியக் கிடத்தலின், முதன்முதல் இவரது முயற்சியினாலேயே இராமாயணக்கதை இத்தென்றமிழ்நாட்டிற் பரவ, இராமனுந் திருமாலின் அவதாரமாய்த் தெய்வமாக வைத்து வணங்கப்படுவானாயினன் என்க.

இவரதுகாலத்தில், 'தூதம்,' 'தும்புரு,' 'நாரதன்,' 'நரகாந்தகன்,' 'உருப்பசி,' 'மேநகை,' 'தாமோதரன்,' 'இராவகன்,' 'மனிசர்' முதலான வடசொற்களும், 'தயரதன்,' 'மைதிலி,' 'பரதன்,' 'தாசரதி,' 'அயோத்தி,' 'சிராமா,' 'காகுத்தன்,' 'கைகேசி,' 'கௌசலை,' 'கேகயர்,' 'சுமந்திரன்,' 'சுமித்திரை,' 'தாடகை,' 'குகன்,' 'விராதை,' 'கரன்,' 'தூடணன்,' 'வைதேகி,' 'இலக்குமன்' முதலான இராமாயணகதைப் பெயர்களும் இவர்தம் பாடல்களிற் புகுந்து, அவ் வழியே தமிழிலும் வழங்கலாயின. இவர் சிவபெருமானை மிக இகழ்ந்திலரேனும், இந்திரன் பிரமன் முதலான தேவர்களோடு ஒப்பவே அவரை வைத்திருக்கின்றார். அதனால் இவரதுகாலத்தில் இராமாயண வழிவந்த புதிய வைணவம் கிளர்ச்சிபெற்றுப் பரவலானமை புலனும். பரசுராமனாவது கற்கியாவது திருமாலின் அவதாரங்களாக வைத்து இவரால் வழுத்தப்படாமையால், இவ் விருவகை யவதாரங்களும் இவரதுகாலத்துங் கூட வைணவத்தில் நுழையவில்லையென்க.

இனிக், குலசேகரப்பெருமாள் தாம் இயற்றிய "தேட்டருந்திறல்" என்னும் பதிகத்தின் இரண்டாஞ்செய்யுளில், "ஆடிப்பாடி அரங்கவோ என்றழைக்குந் தொண்டரடிப்பொடி" எனத் திருவரங்கப்பெருமாள்கோயிலில் திருத்தொண்டுசெய்து கொண்டிருந்த தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரைக் குறிப்பிட்டிருத்தலிற், குலசேகர ஆழ்வாருந் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரும் ஒரேகாலத்தின ரென்பது பெறும். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுவிலிருந்து பத்தாம்நூற்றாண்டின் துவக்கம்வரையில் இருந்தாராகற்பாலர். இவர் "புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்" என்று இறந்தகாலச்சொல்லாற் கூறுதலிற் புத்த சமணமதங்களின் வலி சைவசமய ஆசிரியரால் ஒடுங்கியபின் இவர் இருந்தமை பெறப்படும். இவர் பாடிய 'திருப்பள்ளியெழுச்சி,' புத்தசமயங் கிளர்ச்சிபெற்ற கி-பி மூன்றாம்நூற்றாண்டிலிருந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' யைப்

பார்த்தே பாடப்பட்டதாகு மென்பதூஉம், இவர் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்த தேவாரப்பாக்களையும் நன்கு பயின்று அவற்றைப்போற் சில பாடினரென்பதூஉம் 288-ஆம் பக்கம்முதல் 292-ஆம் பக்கம் ஈருகவைத்து விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் சிவபெருமானை யாண்டும் இகழ்ந்திலர்.

இனித், திருமழிசையாழ்வார் பாடல்களிற் புதிது புகுந்த வடசொற்களேயன்றி, இழிசினர் வழங்குஞ் சொற்களும் எச்சுரைகளுஞ் சிவபிரானைப் பழித்தலும் நிரம்பியிருத்தலின் இவர் கி—பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தாராவர். இதனை 341-ஆம் பக்கம்முதல் 343-ஆம் பக்கம் வரையில் முன்னரே விளக்கிப்போந்தாம். திருப்பாணாழ்வாரும் கி—பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்தவராகவே காணப்படுகின்றார். இப் பத்தாம்நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்த திருமழிசையாழ்வார் திருப்பாண் ஆழ்வார் பாடல்களினுங் கூடப் பரசுராமன், கற்கி என்பவர்மேற் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றில.

இனித், திருமங்கையாழ்வாரது சிறப்புக்காலம் கி—பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தை யடுத்துவந்த தொன்றாகும் என்பதனைப் பலவாற்றானும் ஆராய்ந்து முன்னரே விளக்கினும். தென்னாடு வடநாடுகளில் உள்ள திருமால் திருப்பதிகடோறுஞ் சென்று ஆங்காங்கு இவர் திருப்பதிகங்கள் பாடியிருத்தலாலும், இவருடைய பாட்டுகளே ஏனையாழ்வார்களின் பாட்டுகளைவிட மிகுதியாயிருத்தலாலும் இவர் நீண்டகாலம் உயிரோடிருந்தவராகக்காணப்படுகின்றார். இவர் திருவரங்கப்பெருமாள் கோயிற்குச் சென்றபோது, தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அங்கே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருத்தலைக்கண்டு அவரை வணங்கிச்சென்றார் என்று வைணவப்புலவர்கள் கூறும் உரை உண்மையாக இருக்கலாம். இவர் தொண்டரடிப்பொடியைக் கண்ட நாளில் அவர் ஆண்டில் மிக முதியராயும், இவர் இளையராயும்

இருந்தாராகல் வேண்டும். இவர் இராமாயண கதைவழிப் புகுந்த வடசொற்களையும் பெயர்களையும் தம்முடைய செய்யுட்களில் மிக எடுத்தாண்டனராயினும், தமதுகாலத்தில் வழங்கத் துவங்கிய கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்கள் தம்முடைய பாடல்களில் விரவ இடங்கொடுத்திலர். 'மனிசர்,' 'பொங்கத்தம் பொங்கோ' முதலான இழிசினர் வழக்குச்சொற்கள் சில, செந்தமிழ் வளந்துறும்பி விளங்கும் இவர்தஞ் செய்யுட்களினும் ஓரோவழி நுழைந்துவிட்டமையினை உற்றுநோக்குங்கால், இவர் ஆண்டில் முதிர்ந்தகாலத்திற் கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்கள் மிக வழங்கலாயினவென்பது புலனும். இவர் சிவபெருமானை ஓரோவழி இகழ்ந்துரைப்பினும், பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வாரைப்போல் வரவர மெய்யறிவு விளங்கப் பெற்றுச், சிவமுந் திருமாலும் ஒருருவினராய் விளங்குமாற்றைப் பலகாற் பாடியிருத்தலை மேலே எடுத்துக்காட்டினும்.

இனிப், பெரியாழ்வாரும் அவர்தம் புதல்வியார் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தாராதலை மேலே 287, 288-ஆம் பக்கங்களில் விளக்கிக் காட்டினும். இவர்களுடைய பாடல்களில் வடசொற்களுங் கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களும் ஏராளமாய் விரவின. திருமங்கையாழ்வார்தம் பாட்டுக்களிற்போலப் பெரியாழ்வார்தம் பாட்டுக்களிலும் பரசுராமனுங் கற்கியுந் திருமாலின் பிறப்புக்களாகக்கொண்டு வழுத்தப்படுதலின், அவரும் இவரும் இவர்தம் புதல்வியாரு மெல்லாம் சிறிதேறக்குறைய ஓரேகாலத்தி லிருந்தவராவர் எனலாம். பெரியாழ்வார் சிவபெருமானை ஓரோர்வழி இழித்துப்பேசுவர். இவர்தம் புதல்வியார் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரோ மாயோன்மேல் வைத்த பெருங்காதலால் அவனை யன்றிப் பிறிதொன்றனை நினைக்கமாட்டாராயினர்; இது காதலிற் சிறந்த பெண்பாலார்க்கு இயற்கையாதலை **இறையனாரகப் பொருளில்** "தானேயவளே" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு **ஆசிரியர் நக்கீரனார்** உரைத்த விழுமிய உரையிற்காண்க; ஆதலால்,

இப் பெண்மணியார் சிவபிரானை நினைந்து இகழ்தற்கு இடம் பெற்றிலரென்க. இவர் 'திருவாசகத்'தைப் பயின்றவ ரென்ப தற்குத் திருமொழியில் இவர் பாடிய,

"வானிடைவாழும்அவ்வானவர்க்குமறையவர்வேள்வியில்
வகுத்த அவி
கானிடைத்திரிவதோர்நரிபுகுந்துகடப்பதும்மோப்பதுஞ்
செய்வதொப்ப
ஊனிடையாழிசங்குத்தமர்க்கென்றுன்னித்தெழுந்தஎன்
தடமுலைகள்
மானிடவர்க்கென்றபேச்சுப்படில்வாழகில்லேன்கண்டாய்
மன்மதனே" (ரு) என்னுஞ் செய்யுளைத், திரு

வாசகத்தில் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிச்செய்த,

"உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே அடைக்கலமென்று
அங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்று உரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கைநின் அன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை யுனக்கல்லாது எப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல்பகல் எங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கு இப்பரிசே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழில் என் ஞாயிறு எமக்கு ஏலோ ரெம்பாவாய்"

(கக) என்னுந் 'திருவெம்பாவைச்' செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுநோக்குக. நாச்சியாரின் செய்யுள் நடையானது பிற்காலத்தார் செய்யுள்நடையை யொத்திருத்தலும், அடிகளின் செய்யுள்நடையோ பண்டையோர்தம் செய்யுள் நடையை ஒத்திருத்தலும், தமிழறிவு மிக்கார்க்குத் தெற்றெனவிளங்காநிற்கும். இன்னும் இங்ஙனமே நாச்சியார் பாடிய குயிற்பத்தில் உள்ள,

"சார்ங்கம் வளைய வலிக்குந் தடக்கைச் சதுரன் பொருத்தம்உடையன், நாங்கள் எம்மிலிருந்தொட்டிய கச்சங்கம் நானும் அவனும் அறிதும், தேங்கனி மாம்பொழிற் செந்தளிர்கோதுஞ் சிறுகுயிலே திருமாலை, ஆங்குவிரைந்து ஒல்லை கூகிற்றியாகில்

அவனை நான் செய்வன காணே" (அ) என்னுஞ் செய்யுளோடு, அடிகள் அருளிச்செய்த,

"தேன்பழச்சோலைபயிலுஞ்சிறுகுயிலேஇதுகேள்நீ [எல்
வான்பழித் திம்மண்புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்டவள்
ஊன்பழித்துள்ளம்புகுந்தென்உணர்வது ஆயவொருத்தன்
மான்பழித்தாண்டமென்னோக்கிமணாளனைநீவரக்கூவாய்"

(ச) என்னுஞ் செய்யுளை ஒப்பிட்டுநோக்குக. முன்னையது பின்னைநாட் டமிழ் நடையும், பின்னையது சுவைமுதிர்ந்த முன்னைநாட் செந்தமிழ்நடையும் வாய்ந்து தம்மிலே வேற்றுமை காட்டி நிற்றல் காண்க. இவ்வாற்றால், 'திருவாசகம்' காலத்தால் மிக முற்பட்ட செந்தமிழ்வளங் கெழுமியதாதலும், நாச்சியார் 'திருமொழி' வடசொற் கொச்சைத்தமிழ்ச்சொல் விரவிப் பிற்பட்ட காலத் தமிழ்நடையினதாதலும் செந்தமிழறிவு வாய்த்தார்க்கெல்லாம் எளிதின் விளங்காநிற்கும். இவரும் இவர் தந்தையார் பெரியாழ்வாரும் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்து அதன் நடுக்காலம்வரையில் இருந்தாராகல் வேண்டும்.

இனி, நம்மாழ்வார் என்னும் சடகோபர் மேற்காட்டிய ஆழ்வார்கள் எல்லார்க்கும் பிற்பட்டவராய்க் கி-பி பத்தாம்நூற்றாண்டின் ஈற்றில் இருந்தவராவர். இஃது எற்றாற் பெறுதுமெனின், இவர்க்கு முந்திய ஆழ்வார்கள் பாடலிற் காணப்படாத கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களும், வடசொற்றிரிபுகளும், இலக்கணவழுவான தமிழ்ச்சொற்களும் இவர்தம் பாடல்களில் மிகப் புகுந்திருத்தலால் இவர் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலாதல், அல்லததற்குச் சிறிது பின்னேயாதல் இருந்தாராகல்வேண்டுமென 255-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டினும். இவர்பாடல்களிற் காணப்படும் 'கீர்த்தித்து,' 'சுண்டாயம்,' 'வெளுமை,' 'சம்மதித்து,' 'பிராக்கள்,' 'இன்றிக்கே' முதலான சொற்கள் மேலேகாட்டிய ஆழ்வார் எவர் பாடலினுங் காணப்படா. இச்சொற்களுள்ளும் இறுதிக்கண்ணதாகிய 'இன்றிக்கே' (ரு, உ, கக) என்னும் இலக்கணவழுவான சொல், நாலாயிரப்பிரபந்தச்

செய்யுட்களுக்கு வடசொற்கலந்த உரையெழுதிய பெரியவாச் சான் பிள்ளை, 'குருபரம்பராப்பிரபாவம்' எழுதிய பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர் முதலாயினார் உரைகளில் மட்டுமே காணப்படு கின்றது. அதனால், நம்மாழ்வார் இவ் வுரைகாரர்களின் காலத் தை யடுத்துச் சிறிதுமுன்னே யிருந்தாராதல் வேண்டும். சட கோபர் காலத்து வைணவர் குழூவிலேதான் 'பிராக்கள்,' 'இன் றிக்கே' முதலான வழூச்சொற்கள் வழங்கத் துவங்கினவாதல் வேண்டும். ஏனெனிற், கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களை ஏராள மாய்த் தம் செய்யுட்களிற் புகுத்திப் பாடிய பெரியாழ்வாரும் அவர்தம் புதல்வியார் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும், சடகோபர் காலத்திலாதல் அல்லதவர்க்குப் பின்னராதல் இருந்தனராயின், இச்சொற்களைத் தாமும் தம் பாடல்களில் எடுத்தாளாது இரா ராகலினென்க. எனவே, நம்மாழ்வார் மேலேகாட்டிய ஆழ்வார் கள் எல்லார்க்கும் பின்னிருந்தவரென்பதே திண்ணமாம். வை ணவமதம் பெரிதுங் கிளர்ச்சிபெற்றதும், அதனால் திருமால் கோயில்கள் ஆங்காங்கு அமைக்கப்படலானதும், வைணவர்கள் சிவபெருமானை மிக இழித்துப்பேசலானதுமெல்லாம் கி—பி ஒன் பதாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்து நிகழ்ந்தமையினாலேதான், திருமழிசையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார், நம் மாழ்வார் முதலியோர்தம் பாடல்கள் பெற்ற திருமால் திருக் கோயில்கள் பலவாயும், ஏனையாழ்வார்களின் பாடல்கள்பெற்ற திருமால் திருக்கோயில்கள் சிலவாயுங் காணப்படுகின்றன. என வே, இவ்வாழ்வார்கள் கி—பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றி லிருந்து பதினோராம் நூற்றாண்டின் துவக்கம்வரையில் இருந் தமை மறுக்கப்படாத உண்மையாமென்றுணர்க.

இனிப், பொய்கையாழ்வார் ஏனையாழ்வார்கட் கெல்லாம் முற்பட்டவ ரென்பது எல்லார்க்கும் உடம்பா டாகலானும், சைவசமயாசிரியரும் பிறருமெல்லாம் 'விருத்தப்பாட்டு' களினா லேயே சிவபிரானை மிகுதியாய்ப் பாடியிருக்கப், பொய்கையார் பழைய தமிழ்யாப்பாகிய 'வெண்பாவி' னாலேயே திருமாலைப்

பாடியிருத்தலானும், இவர் சங்கத்தமிழ் நூல்களுட் சேர்ந்த 'களவழி,' 'இன்னிலை' என்னும் நூல்களை வெண்பாவில் இயற்றிய பொய்கையாரே யாவரென ஒருசாராரும், சோழன் கோச்செங்கண்ணனொடு பொருது சேரமான்கணைக்காலிரும்பொறை தோற்று அவனாற் சிறையிடப்பட்டவழிக் **களவழி** என்னும் நூலைப்பாடி அச் சேரமானைச் சிறைவிடுவித்த **பொய்கையார்** என்னும்நல்லிசைப்புலவருங்கடைச்சங்ககாலத்தவரேயாயினும் அவர் 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையாரின் வேறேயாவ ரெனப் பிறிதொரு சாராரும், பொய்கையாழ்வார் கடைச்சங்க காலத்திருந்த பொய்கையார் அல்லரென மற்றையொரு சாராரும் புகலாநிற்பர். இம் முத்திறத்தார் கோட்பாடுகளுள் உண்மையாவதூஉம் ஆகாததூஉம் ஆராய்ந்துகாட்டுதல் இன்றியமையாததாயிருத்தலின், அவற்றையும் சிறிது ஈண்டு ஆராய்வாம். வெண்பாயாப்பினாற் பாடியிருத்தல் ஒன்றேகொண்டு பொய்கையாழ்வாரைச் சங்ககாலத்தவரென்றல் அமையாது. பழந்தமிழ்ப்பாக்களாகிய அகவல், கலி, வஞ்சி என்பன வரவர வழக்கு வீழ்ந்தாற்போல, வெண்பா இன்றுகாறும் வழக்கு வீழ்ந்ததின்று. அகவற்பா இசையோடு கலந்து விட்டுவிட்டு ஓதுதற்கு இசையாதாய் உரைநடைபோல் ஓர் ஓசையாய் நீண்டு செல்லுதலிற், பல்வகை இசைகளுடன் விட்டுவிட்டு இனிமையாய் ஓதுதற்கு இசைந்த விருத்தப்பாட்டுத் தோன்றிப் பெரிது வழங்கப்புகுந்த காலந்தொட்டு அது வரவர வழக்கு வீழ்ந்தது. கலிப்பாட்டோ எல்லாரும் ஓதுதற்கு ஆகாப் பல்வகை இசைதழுவித் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம், கொச்சகம், அராகம், அம்போதரங்கம் முதற் பல உறுப்புக்களையுடைத்தா யிருந்தமையின், அதுவும் வழக்குவீழ்ந்தது. வஞ்சிப்பாட்டோ கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலேயே பயிலாது வீழ்ந்தது. மற்று, வெண்பாயாப்போ விருத்தப்பாட்டுப்போல இடைவிட்டு விட்டு இசையோடு ஓதுதற்கு எளிதாய் நிற்றலின், அஃது இன்றுகாறும் வழக்கு வீழாது வழங்கா நிற்கின்றது; கி-பி ஒன்பதாம் நூற்

ருண்டின் ஈற்றிற் செய்யப்பட்டதாகிய **பாரதவெண்பா**வும், கி-பி பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டின் இடையில் இயற்றப்பட்ட **நளவெண்பா**வும், பன்னிரண்டு முதற் பதினெட்டாம் நூற்ருண்டு வரையில் வெண்பாயாப்பில் இயற்றப்பட்டுவந்த 'மூதுரை,' 'சிவஞானபோதம்,' 'விஞவெண்பா,' 'சிவசிவவெண்பா,' 'சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா' முதலான அறநூல்கள் அறிவுநூல்களுமே அதற்குச் சான்ருகும். ஆதலால், வெண்பா யாப்பில் திருமாலைப் பாடியிருத்தல் ஒன்றேகொண்டு பொய்கை யாழ்வாரைக் கடைச்சங்க காலத்தவராக வைத்துரைத்தல் பொருந்தாதென விடுக்க.

மேலும், பொய்கை பேய் பூதம் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரின் வெண்பாயாப்பின் இயல்பினையும், சங்க காலத்துப் பொய்கையார் இயற்றிய 'களவழி' 'இன்னிலை' என்னும் நூல்களிலுள்ள வெண்பாயாப்பின் இயல்பினையும் புடைபடவைத்து ஆராய்ந்துபார்ப்பின், ஆழ்வார்களது வெண்பாயாப்புப் பிற்பட்ட கால அமைப்பினையும், 'களவழி,' 'இன்னிலை'யின் வெண்பா யாப்பு முற்பட்டகால அமைப்பினையும் பெற்றிருத்தல் இனிது விளங்காநிற்கும். யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: 'களவழி'யில் வடசொற்களெனக் காணப்படுவன: முரசம், பூ (நிலம்), பவளம், குஞ்சரம், கும்பம், கார்த்திகை, மதி, திசை, மதம், கேடகம், உவமன், தாலம் எனப் பன்னிரண்டாகும். இவற்றுள் முரசம், குஞ்சரம், திசை, உவமன் என்பன மிகப் பழைய தொல்காப்பியத்திற் காணப்படுதலின், இவை தமிழிலிருந்தே வடமொழிக்கட்சென்று வழங்கினவா யிருக்கலாமேனும், இப்போது இவற்றையும், பவளம், மதி முதலியவற்றையும் வடசொல்லெனவே கொள்வார் உளராகலின் இவற்றையும் வடசொல்லெனவே வைத்து எண்ணினும். ஆகவே, களவழி நாற்பத்தொரு செய்யுட்களிலுங் காணப்படும் வடசொற்கள் மொத்தம் பன்னிரண்டேயாம். இனி, 'இன்னிலை'யில் வடசொற்களெனக் காணப்படுவனவும், பித்தர், நரகு, சீலன், முனிவன்,

புவி, காமம், கணம், மாரன், அன்னம், குணம், வீரர், குரவர் எனப் பன்னிரண்டேயாம். இவற்றுள், முனிவன், காமம், அன்னம், குரவர் என்னுஞ் சொற்கள் தமிழிலிருந்து வடமொழிக் கட் சென்று வழங்கினவா யிருக்கலாமேனும், அவற்றையும் வடசொற்களெனவே இஞ்ஞான்றுள்ளார் கூறுதலின் அந்நான்கையும் உடன்சேர்த்து எண்ணினும். ஆகவே, இன்னிலை நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களினும் விரவின வடசொற்களும் மொத்தம் பன்னிரண்டேயாம். இவ்வாற்றுற், களவழி, இன்னிலை என்னும் நூல்கள் ஆக்கப்பட்டகாலத்தில் தமிழ்மொழிக்கண் வடசொற்கள் மிகச் சிறிதே கலந்தமையும், அங்ஙனங் கலந்த அச் சில வடசொற்கடாமுந் தமிழ்ச்சொற்களோடு ஒத்த மெல்லோசை யுடைமையும் நன்கு புலனும்.

இனிப், பொய்கையாழ்வார் இயற்றிய 'முதற்றிருவந்தாதி' நூறு செய்யுட்களிலும் விரவிய வடசொற்களோ மொத்தம் அறுபத்துமூன்று; அவை: அங்கம், அசுரர், அந்தரம், அமரர், அயன், அரன், அரி, ஆதி, இரணியன், உத்தமன், கங்கை, கஞ்சன், கணம், கதி, கருமம், குணம், கேசவன், சரண், சார்ங்கம், சிங்காசனம், சிந்தியாது, சிந்தை, சிரம், சுராசுரர், சோதி, ஞானம், தந்திரம், தரணி, தருமன், தனம், தாமம், திசை, தூபம், நமன், நமோநாரணு, நரகு, நாமம், நாரணன், நிசாசரர், நியமம், நீதி, நேமி, படம், பலி, பாதம், பாரசி, பாவம், புண்ணியம், புந்தி, புவி, பூதம், பூமி, போகம், மதம், மந்திரம், மரகதம், மாருதம், மாவலி, மூர்த்தி, வந்திப்பார், வரம், வராகம், விடம் என்பனவாகும். இவற்றுட் பெரும்பாலன கடைச்சங்ககாலத்து நல்லிசைப்புலவர் இயற்றிய செய்யுட்களிற் காணப்படாமையோடு, திருமான்மேற் பாடிய **பரிபாடற்** செய்யுட்களில் அவை கலத்தற்கு உரியனவாயிருந்தும், அவற்றின் கண்ணும் அவை கலந்தில. கடைச்சங்ககாலத்து இறுதியில், அதாவது கி-பி இரண்டாம்நூற்ருண்டின் ஈற்றில் ஆக்கப்பட்ட 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை' என்பவற்றுள் முன்னையினும் சிறிதுகூட வடசொற்

கள் கலந்தனவேனும் அவற்றின் கண்ணும், பொய்கையாழ்வாரது அந்தாதியிற் காணப்படும் வடசொற்களிற் பல காணப்படுகின்றில. ஆகவே, கடைச்சங்ககாலத்துப் பொய்கையாரியற்றிய 'களவழி,' 'இன்னிலை' என்பவற்றின் வடசொற்கலப்பு மிகச் சிறிதாயும், பொய்கையாழ்வா ரியற்றிய 'அந்தாதி'யில் அஃது அதனளவிற்கு மிகப் பெரிதாயும், அங்ஙனங் கலந்த அவ்வட சொற்கடாமுங் கடைச்சங்க நூல்களில் வழங்காதனவாயும் இருத்தலின், இப் பெயர்பூண்ட இருவரது வெண்பாயாப்பும் வெவ்வேறுகாலத்தில் இயற்றப்பட்டனவாதல் வெள்ளிடைமலை போல் விளங்காநிற்கும். எனவே, களவழி, இன்னிலை என்னும் நூல்களையியற்றிய பொய்கையார் கி-பி இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்கு முற்பட்டவராவரென்பதூஉம், 'முதற்றிருவந்தாதி' பாடிய பொய்கையாழ்வார் கி-பி இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்குப் பிற்பட்டவராவரென்பதூஉந் தாமே பெறப்படும்.

இனிக், களவழி, இன்னிலை என்னும் நூல்களிலுள்ள வெண்பாயாப்பின் இலக்கணத்தையும், பொய்கையாழ்வாரது அந்தாதியிலுள்ள வெண்பாப்பின் இலக்கணத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்வழி, முன்னைய இரண்டும் அவ்விலக்கணத்தில் ஒத்து நிற்றலும், பின்னையது அதனின் வேருய்நிற்றலும் புலனும். யாங்ஙனமெனிற்காட்டுதும்: **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர்**, வெண்பாயாப்பிற்கு அடிவரையறை செய்கின்றுழி,

"நெடு வெண்பாட்டு முந்நால் அடித்தே

குறு வெண்பாட்டிற்கு அளவு எழுசீரே" என்னுஞ் சூத்திரத்தால்* 'நெடுவெண்பாப்' பன்னீரடியின் மிக்கு வாராதெனவும், குறுவெண்பா எழுசீரான் இயன்ற இரண்டடியிற் குறைந்து வாராதெனவும் வரையறுத் துரைத்தார். உரைப்பவே, நெடுவெண்பாவின் பன்னீரடியிற் பாதியாவது 'அளவியல்வெண்பா' எனப் பெயர்பெறுதலும், அது நாலடிச் சிறுமையும் ஆறடிப் பெருமையும் பெற்றுவருதலும், குறுவெண்பா மூன்றடியின்

* **தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், கடுஅ.**

மிக்குவராமையும் ஆன்றோர் இலக்கியத்தான் உணரக் கிடக்குமென அச்சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் உரையுரைத்தார். எனவே, தொல்காப்பிய இலக்கணம்பற்றி எழுந்த கடைச்சங்கத்தார் நூல்களின் வெண்பாக்களும் இவ்விலக்கணமேபற்றி ஆக்கப்பட்டனவென்பதூஉம் பெறப்படும். அற்றேல், மேற்காட்டிய 'களவழி,' 'இன்னிலை' என்னும் நூல்கள் அவ்விலக்கணம்பற்றி வந்தனவோவெனிற் காட்டுதும்.

'களவழி'யில் "நாண்ஞாயிறுற்ற செருவிற்கு" என்பதும், "ஞாட்பினுள் எஞ்சிய" என்பதும், "யானைமேல் யானை" என்பதும், "கழுமிய ஞாட்பினுள்" என்பதும், "ஓவாக்கணைபாய" என்பதும், "பருமஇனமா" என்பதும், "ஆர்ப்பெழுந்த" என்பதும், ',இணைவேல்" என்பதும், "ஓற்றிவயவர்" என்பதும், "திண்டோண் மறவர்" என்பதும், "எவ்வாயும் ஓடி" என்பதும், "பொய்கையுடைந்து"என்பதும், "இணரியஞாட்பினுள்" என்பதும், "செவ்வரைச்சென்னி"என்பதும், "ஓஓ உவமன்" என்பதும், "வேனிறத்திங்க" என்பதும் ஐந்தடிகளான் வந்த அளவியல் வெண்பாவாகும்; "நானாற்றிசையும்" என்பதும், "இருநிலஞ்சேர்ந்த" என்பதும் ஆறடிகளான் வந்த அளவியல் வெண்பாவாகும்; இங்ஙனம் ஐந்தடியான் வந்தன பதினாறும், ஆறடியான் வந்தன இரண்டும்போக எஞ்சிய இருபத்துமூன்றும் நான்கடியான்வந்த அளவியல்வெண்பாக்க ளாகும்; இந் நான்கடியான் வந்தவற்றுள்ளும் இரண்டாம் அடியில் தனிச்சொலின்றி, நான்கடியும் ஓர் எதுகைப்பட நின்றவை ௩, ௯, ௩௦, ௩௯, என்னும் நான்குமாகும்; ஏனைப் பத்தொன்பது வெண்பாக்களும் இரண்டாம் அடியிற் றனிச்சொற்பெற்று இருவேறு எதுகைகளானும், மூவேறு எதுகைகளானும் வந்தனவாகும்.

இனி, 'இன்னிலை' யுள்ளுங் "காமம்வீழ் இன்பக் கடலாமே" என்பதும், "ஒன்றுண்டே" என்பதும் ஐந்தடியான்வந்த அளவியல்வெண்பாக்க ளாகும்; "கடன்முகந்து" என்பதும்,

"தோற்றேரேவெல்வர்" என்பதும், "பேராப்பெருநிலன்" என்பதும் மூன்றடியான் வந்த குறவெண்பாக்களாகும். இவ்வாறு ஐந்தடியான் வந்தன இரண்டும், மூன்றடியான் வந்தன மூன்றம்போக, எஞ்சிய நாற்பதும் நான்கடியான் வந்த அளவியல் வெண்பாக்களாகும். இந்நான்கடியான்வந்தவற்றுள்ளும், இரண்டாம் அடியில் தனிச்சொல்லின்றி நான்கடியும் ஓர் எதுகைப்பட நின்றவை ௨, ௧௨, ௧௬, ௧௮, ௨௫, ௩௫, ௩௬, ௩௭, ௪௪, என்னும் ஒன்பதும் ஆகும்; இரண்டாம் அடியில் தனிச்சொல் எதுகையும் பெற்று நான்கடியும் ஒரெதுகைப்பட நின்றனவுஞ் சிலஉள, அவை: ௪0, ௪௧ என்னும் இரண்டுமாகும்; ஏனை இருபத்தொன்பதும் இரண்டாம் அடியில் தனிச்சொற்பெற்று முதலிரண்டடியின் முதற்சீரும் இரண்டாம் அடியின் தனிச்சொல்லும் ஒரெதுகையாயும், ஏனையிரண்டடிகளின் முதற்சீர் மற்றோர் எதுகையாயும் வந்தனவாகும். இவ் 'இன்னிலை' நூல் வெண்பாவின் யாப்பமைதிகளையுங், 'களவழி'நூல் வெண்பாவின் யாப்பமைதிகளையுங் கருத்தூன்றி ஒத்துநோக்கவல்லார்க்கு, அவை பெரிதும் ஒற்றுமையுடையனவாய், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் வகுத்த வெண்பா இலக்கணத்துள் அடங்கிச், சங்ககாலத்து ஏனைச் சான்றேர் அருளிய **நாண்மணிக்கடிகை, ஆசாரக்கோவை** முதலியவற்றேடு ஒப்புமை யுடையனவாய் நிற்றல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். சங்ககாலத்துச் சான்றேர் ஒரு நூல்யாக்குமிடத்து, அந்நூற்பாக்கள் ஓர் ஓசைப்பட ஒரேவகையாய் நடப்பின் அஃது ஓதுவார்க்குங் கேட்பார்க்கும் ஓசையின்பம் பயவாதாகலின், அந் நூற்பாக்களைப் பலவேறு வகையான் யாத்து ஓசையின்பம் பலபடியான் மாறிமாறி வந்து முதிரவைப்பர். இவர் இவ்வாறு ஓசையின்பம் முதிர்விக்கும் வகைகளை **முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை** என்பவற்றிற்கு யாம் எழுதிய ஆராய்ச்சியுரைகளில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். களவழி, இன்னிலை என்பவற்றைஆக்கிய ஆசிரியரும் ஏனைத் தொல்லாசிரியரோடு ஒப்ப, ஐந்தடி, ஆறடியான்வந்த அளவியல்வெண்

பாக்களையும், மூன்றடியான்வந்த குறுவெண்பாக்களையும், ஓர் எதுகைப்படவந்த அளவியல் வெண்பாக்களையும், ஏனை ஈரெதுகைப்பட வந்த அளவியல் வெண்பாக்களின் இடையிடையே மடுத்து, அப்பாக்களின் ஓசை பலவாறு மாறிமாறி நடக்குமாற் றான் ஓசை இன்பம் மேன்மேன் முதிர்ந்து திகழுமாறு வைத் தமை காண்க.

இனித், திருமான்மேல் முதற்றிருவந்தாதி பாடிய பொய் கையாழ்வாரும், களவழி இன்னிலை பாடிய பொய்கையாரும் ஒருவரேயாயின், மேலேகாட்டிய களவழி, இன்னிலை என்பவற் றின் வெண்பாயாப்பமைதிகள் ஒரு சிலவாயினும் பொய்கை யாழ்வாரது திருவந்தாதியிற் காணப்படுதல் வேண்டுமன்றோ? ஆழ்வாரது திருவந்தாதியில்உள்ள வெண்பாக்கள் நூறும் நான் கடியான் அமைந்தவை; 'களவழி,' 'இன்னிலை' யின் இடை யிடையே காணப்படும் ஐந்தடி ஆறடியான் வந்த அளவியல் வெண்பாக்களைப் போன்றது ஒன்றாயினும் ஆழ்வாரது திருவந் தாதியிற் காணப்படுகின்றிலது. 'இன்னிலை'யில் மூன்றடியான் அமைக்கப்பட்ட குறுவெண்பாக்களும் உள; அத்தகைய குறு வெண்பாட்டு ஒன்றாயினும் பொய்கையாழ்வாரது திருவந்தாதி யில் உளதோவெனின், அதுவும் இன்று. இனி, நாலடி வெண் பாக்களிலும், இரண்டாம் அடியின் ஈற்றில் தனிச்சொல்லின்றி நான்கடியும் ஓர் எதுகைப்படவந்தவை பல 'களவழி' யிலும், 'இன்னிலை' யிலும் இடையிடையே விரவி நின்றாற்போல, ஆழ் வாரது திருவந்தாதியிலும் அப்பெற்றியன சிலவேனும் உளவோ வெனின், அவைதம்முள் ஒன்றுதானும் அதன்கண் மருந்துக் கும் அகப்படுகின்றிலது. பொய்கையாழ்வாரது திருவந்தாதி யிலுள்ள வெண்பாப்பாட்டுகள் முற்றும், பிற்காலத்தார் செய்த 'யாப்பருங்கலம்,' 'யாப்பருங்கலக்காரிகை' முதலான செய்யு ளிலக்கணங்களிற் சொல்லப்பட்ட **நேரிசைவெண்பா** இலக்க ணம் ஒன்றேயுடையவாய் ஒரோசைப்பட நடக்கும் இயல்பின வாயிருக்கின்றன. பொய்கையாழ்வாரேயன்றி, அவரோடு ஒரு

காலத்தினரான **பேயாழ்வார்** பாடிய மூன்றாந் திருவந்தாதிச் செய்யுட்கள் நூறும், **பூதத்தாழ்வார்** பாடிய இரண்டாந் திருவந்தாதிச் செய்யுட்கள் நூறும் அங்ஙனமே முதலிரண்டடியின் முதற்சீரும் இரண்டாம் அடியின் இறுதிச்சீரும் ஒரேதுகையாய்ப், பின் இரண்டடியின் முதற்சீர்கள் வேறோர் எதுகைப் படநிற்க வரும் நேரிசைவெண்பா இலக்கணம் ஒன்றேயுடையவாயிருக்கின்றன. மேலேகாட்டியவாறு, கடைச்சங்ககாலத்துச் சான்றோர் இயற்றிய வெண்பா நூல்களிற் காணப்படும் பலவேறு வகையான வெண்பாயாப்பின் அமைதிகள், இம் முதலாழ்வார் மூவரும் இயற்றிய வெண்பா அந்தாதிகளிற் சிறிதுங் காணப் படுகின்றில.

அதுவேயுமன்றிக், 'களவழி,' 'இன்னிலை' என்னும் சங்க காலத்துப் பொய்கையாரின் நூல்களிற், பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு மெல்லோசை வடசொற்களே முறையே சிறு வரவின வாய் விரவிக் காணப்படாநிற்கப், பொய்கையாழ்வாரது முதற் திருவந்தாதியில் வல்லோசைவாய்ந்த வடசொற்களுங், கடைச் சங்கச் சான்றோர் இலக்கியங்களிற் காணப்படாத வடசொற்களும் ஆக அறுபத்துமூன்று விரவியிருத்தலை மேலேயெடுத்துக் காட்டினும்; பொய்கை யாழ்வாரது அந்தாதியிற் போலவே, பேயாழ்வாரது திருவந்தாதியில் அறுபத்தாறு வடசொற்களும், பூதத்தாழ்வாரது திருவந்தாதியில் அறுபத்தெட்டு வடசொற்களுங் கலந்து காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத்துப் பொய்கையார் நூல்களாகிய 'களவழி,' 'இன்னிலை' என்னும் இரண்டிலும் பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு வடசொற்களே கலந்திருத்தலையும், கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பொய்கை பேய் பூதம் என்னும் ஆழ்வார் மூவர் பாடல்களிலும் அறுபத்துமூன்று முதல் அறுபத்தெட்டு வரையிலுள்ள வடசொற்கள் கலந்திருத்தலையும் உற்றுநோக்கவல்ல நுண்ணறிவாளர், அவ் வடசொற்கலப்பு வேறுபாடு அவ்வவர் இருந்த காலவேறுபாட்டினையும் இனிது விளக்கிக் காட்டுமென நன்குணர்ந்துகொள்வரென்க.

இன்னும், 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய இலக்கணத்தின்வழி நூல் செய்தவர் என்பதற்கு, அவர் அந்நூலின்கட் சில வெண்பாக்களில் ஐஞ்சீரடியும் வரத்தொடுத்தமையே சான்றாம். 'இன்னிலை' அறத்துப்பால் எழாஞ்செய்யுளில் "நாம்மீட்டு ஓறுக்கொணு ஞாங்கர் அடிப்பட்ட சிம்பால்" எனவும், பொருட்பால் ஒன்பதாஞ் செய்யுளில் "யாம் வெறுக்கைஇன்றி அமையாராம் அஃதிலார் மை ஆவின்" எனவும், இன்பப்பால் ஐந்தாஞ்செய்யுளில் "அழுக்குடம்புச் சிழ்மீரான் யாத்தசிர் மெல்லியலை யாணா" எனவும் ஐஞ்சிரடிகள் வந்தமைகாண்க. இங்ஙனம் வெண்பாவினுள் ஐஞ்சீரடியும் ஓரோவழி அருகிவரப்பெறு மென்பது,

"வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீரடியும் உளவென மொழிப" எனத் தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியல், சாக-ஆம் சூத்திரத்தானும், அதற்குப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறிய உரையானும் பெறப்படும். **யாப்பருங்கலக்காரிகை** யாசிரியரும் அதன் உரைகாரரும் "அருகிக்கலியோடு அகவல் மருங்கின் ஐஞ்சீரடியும், வருதற்கு உரித்தென்பர்" என்னுங் காரிகையில் (ஒழிபியல், ரு) வெண்பாவினுள் ஐஞ்சிரடி வருதலாகாதென அதனை விலக்கினார். எனவே, யாப்பருங்கலக்காரிகை எழுதப்பட்ட பிற்காலத்தில் 'வெண்பாவினுள் ஐஞ்சிரடி விரவிவரும் வழக்கு' வீழ்ந்துபட்டமை புலனாம். முதலாழ்வார் மூவரும் இயற்றிய முந்நூறு வெண்பாக்களில் ஒன்றிலாயினும் ஐஞ்சிரடி வாராமையாலும், இவ்வாழ்வார்கள் இருந்த கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகிய 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' யுள்ளும் ஐஞ்சிரடி விரவிய வெண்பாக் காணப்படாமையாலும், 'இன்னிலை' வெண்பாக்களுள் அஃது விரவக்காண்டலானும், கி-பி இரண்டாம்நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டுப் பொய்கையார் 'இன்னிலை' இயற்றியகாலத்தே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியாங்கு வெண்பாவினுள் ஐஞ்சீரடி

விரவும் வழக்கு இருந்ததென்பதூஉம், பொய்கையாழ்வார் திருவந்தாதி பாடியகாலத்துக்கு முன்னரேயே அதாவது கி-பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே அவ்வழக்கு வீழ்ந்துபட்ட தென்பதூஉம் அறியற்பாலன. ஆகவே, 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையாரும், திருவந்தாதி பாடிய பொய்கையாழ்வாரும் எழுநூறு ஆண்டுகள் இடையிட்ட வெவ்வேறு காலத்தவராவரெனவும் பகுத்துணர்ந்துகொள்க.

இனி, இஞ்ஞான்று 'இன்னிலை'யை அச்சிற் பதிப்பித்து அதற்கு உரையும் எழுதியுதவிய உதவியாளர், 'களவழி,' 'இன்னிலை,' 'பொய்கையாழ்வார் முதற்றிருவந்தாதி' முதலிய மூன்றையும் பற்றிக் கூறியவைகளை யாம் ஆராய்ந்துபார்க்க, அவை பொருந்தாதனவாய்க் காணப்பட்டமையின், அவர்தம் கூற்றுக்களையும் ஆராய்ந்து உண்மை இதுவெனக் காட்டுவாம். 'முதற்றிருவந்தாதிச்' செய்யுட்களிற் சில மிக அரியவெண்பா இலக்கணங்களுக்கு இடனாயிருக்கின்றனவென அவ்வின்னிலைப் பதிப்புரைகாரர் கூறினர்; ஆனால், அவ் வரியவெண்பா இலக்கணங்கள் இவையென்பது அவர் எடுத்துக்காட்டிற்றிலர். மற்றுப், பலவேறு வகைப்பட்ட அமைதிகள் வாய்ந்த வெண்பாக்கள் 'களவழி,' 'இன்னிலை' என்பவற்றிற் காணப்படுமாறு போலப், பொய்கையாழ்வாரியற்றிய திருவந்தாதியில் அவற்றுள் ஒரு சில தாமுங் காணப்படாமையை மேலே விளக்கிக்காட்டினேமாதலால், அவர் கூற்றுக் கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க.

இனி, முதற்றிருவந்தாதிச் செய்யுட்களில் 'நன்பு,' 'புலரி,' 'சுரா,' 'திருவன்,' 'மரிதல்,' 'ஏனும்' என்னும் அருஞ்சொற்கள் காணப்படுமாறுபோலக், 'களவழி'யில் அத்தகைய அருஞ்சொற்கள் காணப்படுகின்றில எனவும், முதற் றிருவந்தாதிச் செய்யுட்கள் இனியனவாயும் 'களவழிச்' செய்யுட்கள் இன்னாதனவாயும் இருக்கின்றனவெனவும் அப்பதிப்புரைகாரர் கூறிய கூற்று எமக்குப் பெரிதும் வியப்பினைத் தோற்றுவியா நின்றது. அவர் அருஞ்சொற்களென மேலேகூறிய ஆறும் பொய்கையாழ்

வாரது முதற் றிருவந்தாதியில் உளவோ என யாம் ஆராய்ந்து பார்க்க, 'எலும்' என்னும் ஒரு சொல்லைத் தவிர, ஏனை ஐந்தும் அவர்தம் செய்யுட்களிற் காணப்படுகின்றில. 'எலும்' என்னும் அவ்வொருசொற் றானும் 'எனும்' என்பதன் திரிபாக எல்லா ஆழ்வார்களானும் புதுவதாக எடுத்தாளப்படுவது. ஏனை ஐந்து சொற்களில் 'நன்பு' என்பது நலம் என்னும் பொருளிற் பூதத் தாழ்வார் பாடிய இரண்டாந் திருவந்தாதி முதற் செய்யுளிலும், 'புலரி' என்பது விடியற்காலம் என்னும் பொருளிலும் 'குரா' என்பது குராமரம் என்னும் பொருளிலும் அதன் முப்பத்தோ ராஞ் செய்யுளிலும், 'திருவன்' என்பது செல்வன் என்னும் பொருளில் அதன் எண்பத்துநான்காஞ் செய்யுளிலும், 'மரிய' என்பது 'தெரியுங்கால்' என்பதற்கு வேறு பாடமாய் வேறோர் ஏட்டுச் சுவடியிற் காணப்பட்டுச் 'சாவ' என்னும் பொருளிற் பேயாழ்வார் இயற்றிய 'மூன்றாந் திருவந்தாதியின்' ஐம்பத்தைந் தாஞ் செய்யுளிலுங் காணப்படுவதாயிருக்க, இச் சொற்களெல் லாம் பொய்கையாழ்வாரது முதற் றிருவந்தாதியில் உளவென அப் பதிப்புரைகாரர் பிறழ்ச்சியுரை நிகழ்த்தினமை எமக்குப் பெரியதோர் இறும்பூதினை விளைப்பதாயிற்று. அருஞ்சொற்க ளென அவர் கொண்டவை தாமும் பொய்கையாழ்வார் பாட் டுக்களில் இல்லாமையால், அதுபற்றி அவ்வாழ்வாரது பழமை யை நாட்டப்புக்க அப்பதிப்புரைகாரரது கோட்பாடும் நாறுங்கி இல்லையாயிற்று.

இனிக், 'களவழி'யில் அருஞ்சொற்கள் இல்லையென்றதும், அதன் செய்யுட்கள் இனிமையில்லாதன வென்றதும் பிழை பாட்டுரையாம். 'களவழி'யில் அருஞ்சொற்கள் பற்பல உள; அவற்றுட் சில வருமாறு: துப்பு, கெழூஉம், தப்பியார், ஞாட்பு, போர்ப்பு, குக்கில், சிரல், உரறி, ஆனுது, குரீஇ, உயங்கும், மைந்து, கடாஅய், நூற, பருமம், சாறு (விழவு), நளிந்த, திமில், எருவை, திரவு, இங்க. இவைபோலும் அருஞ்சொற்கள் இன் னும் பலஉள; இவையெல்லாம் 'புறநானூறு,' 'அகநானூறு,'

'கலித்தொகை' முதலான சான்றோரிலக்கியங்களிற் பயில்வன வாகும். இன்னோன்னவை அருஞ்சொற்களாயிருக்க, இவை தம்மை அங்ஙனங் கொள்ளாத அப் பதிப்புரைகாரரது கோள் வழுக்கோளா மென்க. அற்றன்று, கற்றார்க்கும் எளிதிற் பொருள் விளங்காத சொற்களே அருஞ்சொற்களென யாம் கோடுமெனின்; தேவார திருவாசகங்களினும் பிற்காலத்து ஆழ்வார்கள் பாடல்களினுங் கூடக் கற்றார்க்கு எளிதிற் பொருள் விளங்காத சொற்கள் பற்பல உள; அசும்பு, அண்ணிக்கும், அவிதா, அள்ளூறு, ஆதம், இறவு, உண்டை, உந்தீபற, உவலை, தட்டுளுப்பு, ஏசறவு, ஏலோர், ஏழில், தழுத்த, கலதி, கிழியீடு, கிறி, கீறு, குதுகுதுப்பு, குலா, சச்சை, சட்டோ, சழக்கு, சிறவு, செடி (தீமை), தழி, திறவு, தெள்ளேணம், நாங்கூழ், பட்டி, பப்பு, பளகு, பனவன், புனிதம், பேழ்கணித்தல், பொத்தை, மாழை, வம்பனேன், வயனம், விதுவிதுப்பு, விளாக்கைத்து, என்னுஞ்சொற்கள் 'திருவாசகத்'திற் காணப்படுகின்றன; சங்க இலக்கியங்களிற் பயின்றார்க்கும் இச் சொற்களுக்குப் பொருள் கண்டுதெளிதல் எளிதாகாது; இங்ஙனமே, 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவை'யாரினும் அரிதுணர்பொருளனவாஞ் சொற்கள் பலப் பல உள. தேவாரப்பாக்களில் உள்ள பொருள் பொள்ளெனப் புலப்படாச் சொற்களையும் ஈண்டெடுத்துக்காட்டலுறின் இது மிகவிரிவும். கற்றார்க்கும் எளிதிற் பொருளுணரலாகாச் சொற்கள் மிகுந்திருத்தல் கொண்டு, கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிற் பாடப்பட்ட 'திருவாசகத்' தையும், கி-பி ஆறு, ஏழு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளிற் பாடப்பட்ட தேவாரப்பாக்களையும் கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட சங்ககாலத்தில் இயற்றப்பட்டனவென்றுகோடல் ஒக்குமோ? கல்வியறிவு சிறிதுடையார்க்கு அருஞ்சொல்லெனத் தோன்றுபவை, அவரின் மிக்க கல்வியும் நுண்ணறிவும் உடையார்க்கு அருஞ்சொல் லெனத் தோன்று; அவை எளிதிற் பொருள் விளங்குவனவாகவேயிருக்கும். ஆகையால், தமக்கு அருஞ்சொல்லெனத் தோன்றுவது

கொண்டு, ஒருவர் ஒரு நூலின் சொல்வழக்கை நன்காராய்ந்து பாராது அந்நூலைப் பழையதென்றுதல் புதியதென்றுதல் முடிபு கட்டுதல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தாம். அதுவேயுமன்றி, 'இன்னிலைப்' பதிப்புரைகாரர் அருஞ்சொற்களென எடுத்துக்காட்டிய நன்பு, புலரி முதலிய ஆறுசொற்களும் அரிதுணர்பொருளனவாகாமை அவற்றிற்கு யாம் மேலே குறித்த பொருள்களானும் இனிதுவிளங்கும். மேலும், இச்சொற்கள் பூதத்தாழ்வார் பாடல்களில் உள்ளனவே யன்றிப் பொய்கையாழ்வார் பாடல்களில் உள்ளனவும் அல்லவென்பதூஉம் நினைவிற்பதிக்கற்பாற்று.

இனிக், 'களவழிச்' செய்யுட்கள் இனிமையில்லாதன என்ற அப்பதிப்புரைகாரர் எவ்வாற்றால் அவை இனிமையில்லாதனவாயின என்பது காட்டிற்றிலர். அவை சொற்சுவை இல்லாதனவா? அன்றிப் பொருட்சுவையில்லாதனவா? சொற்சுவையில்லாதன என்று கொண்டாரெனின்,

"ஒழுக்குங் குருதி யுழக்கித் தளர்வார்
இழுக்குங் களிற்றுக் கோடு ஊன்றி எழுவர்
மழைக்குரல் மாமுரசின் மல்குநீர் நாடன்
பிழைத்தாரை அட்ட களத்து" (களவழி, ந) என்பது

போன்ற செய்யுட்களைச் சொற்சுவை இல்லாதனவென்று தமிழறிஞர்கூற ஒருப்படுவரோ மொழிமின்! மற்று அவை பொருட்சுவை இல்லாதனவெனக் கொண்டாரெனிற், 'காவிரிநாடனாகிய கோச்செங்கண்ணன் கழுமலம் என்னும் ஊரின்மேற் படையெடுத்துச்சென்று, அங்கே தன்னை வந்தெதிர்த்த மாற்றாரொடு பொருது அவரைத் தொலைத்து, அவ் வூரினைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட நாளில், அவன் போர்புரிந்த களத்திற் குதிரைகளால் உதையுண்டு காம்புமேலாகக் கிடந்த பகைவருடைய குடைகளானவை, வயிலில் மேயச்சென்ற மாடுகளால் உதையுண்டு தண்டுமேலாய்க் கிடந்த காளான்களை ஒத்திருந்தன' என்று அப் போர்க்களத்தைப் புனைந்துரைக்கும்,

நமது ஞானசாகரத்தில் வரும் கட்டுரைகள் முடிவில் தனித்தனிப் புத்தகங்களாக முடிவன ஆதலால், மாதிரிக்காக ஒன்றிரண்டு இதழ்கள் அனுப்புதல் இயலாது. வேண்டுவோர் ஒரு பதுமம் 12 இதழ்களும் முன்பணஞ் செலுத்தியாயினும், வி. பி. பி வாயிலாகவாயினும் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.

மாணிக்கவாசகர் காலம் என்னும் நூல் இதுகாறும் வெளிப்படாத அரியபெரிய ஆராய்ச்சிகள் நிரம்பிவருதலால், அதனைச் சுருக்குதற்கு மனம் இன்றி, விரிவாகவே எழுதி வருகின்றேம். இவ்வரும்பெருநூல் இப்பதுமத்தில் முடியுமென்று எதிர்பார்த்தும் முடியவில்லை; பதின்மூன்றாம் பதுமத்தின் முதல் இரண்டிதழ்களிலேனும் நான்கிதழ்களிலேனும் முடிவுபெறுமென்று எதிர்பார்த்துத் திருவருளை வழுத்துகின்றேம். அது முடிந்தபின், முந்திய பதுமங்களில் முடிக்கப்படாமல் நிற்கும் 'மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?,' 'மனிதவசியம்,' 'தொலைவில் உணர்தல்,' 'திருக்குறளாராய்ச்சி,' 'சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி,' 'குமுதவல்லி மூன்றாம்பாகம்' முதலியனவெல்லாம் எடுத்துப் பதின்மூன்றாம் பதுமத்திலிருந்து முடிக்கப்படும்.

சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நமது ஞானசாகரப் பதுமத்தின் அழகிய இதழ்கள் அலர்ந்து விளங்கிச், செந்தமிழ்ச் சைவ நறுமணத்தைத் தமிழுணர்ந்தார் இருக்கும் இடங்களெங்குப் பரப்பி, அவர்கட்குப் பேரின்பத்தையும் பேரறிவையுந் தந்து வர உதவியாற்றும் எல்லாம்வல்ல அம்மையப்பர் திருவருளுக்கு எமது வணக்கத்தையும், இவ்வரும்பெரு முயற்சிக்கு உதவியாய் நிற்குங் கையொப்ப நேயர்க்கு எமது நன்றியையுஞ் செலுத்துகின்றேம்.

மறைமலையடிகள், ஞானசாகர ஆசிரியர்.

புதினத்தாள்கள் தொடங்குவார்க்கு அறிவித்துக்கொள்வது

தமிழ்மொழிபேசுவார் இருக்கும் நாடுகளிலே, தமிழ்க் கல்வியறிவு வாய்த்தோர் இப்போது அடுத்தடுத்துப் புதினத்தாள்களைத் துவக்கிவிடுகின்றார்கள். நீண்ட காலமாக நடந்துவரும் நமது 'ஞானசாகரம்' போன்ற சில இதழ்களுக்கு உதவி செய்து, அவற்றைப் பரவச்செய்வதில் முயற்சியெடாமல், ஒவ்வொருவரும் புதிது புதிதாக இதழ்களைத் துவக்கி, அவற்றை நீள நடத்தமாட்டாமற் பெரும்பாலும் ஓராண்டிற்குள்ளேயே அவற்றைக் கைநெகிழவிடுகின்றார்கள். தாம் அரிது முயன்று சேர்த்துவைத்த நானூறு அல்லது ஐந்நூறு ரூபாவையும் அப்புதினத்தாளை வெளியிடுஞ் செலவில் தொலைத்துவிட்டு மனமுடைந்து நிற்கின்றார்கள். தமிழறிந்த நம்மனோர் சிலரின் இச்செயல் பெரிதும் இரங்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது! தமிழ்ப் புதினங்களை அவாவுடன் வாங்கிக் கற்கும் தமிழரின் தொகை மிகுதியாயிருக்குமானால், எத்தனை புதினத்தாள்களைத் தோற்றுவித்தாலும் அவை இறவாமல்நடந்து இருதிறத்தார்க்கும் நன்மையைத்தரும்; ஆனால், தமிழரில் தம்பெயர் கூட எழுதத்தெரியாதவர் தொகையே எங்கும் மிகுதியாயிருக்கின்றது. தமிழ்கற்பதில் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் விருப்பம் அற்றவர்களாயிருக்கின்றார்கள். எந்தவழியிலாயினும் பொருளைத்தேடி வயிறுகழுவுவதிலும், மிகுந்த பொருள் இருந்தால் அதனை ஆடம்பரமான வழிகளிலும் அல்லது தீய துறைகளிலும் செலவிடுவதிலுமே தமிழரிற் பெரும்பாலார் முனைந்துநிற்கின்றார்கள். தமிழிலும் தமிழ் கற்றாரிடத்திலும் அவாவும் நன்குமதிப்பும் வைத்து நடப்பாரில்லை; எவரேனும் இருப்பராயின் அவர் பொருளில்லாத ஏழையாயிருப்பர். இத்தகைய மக்களிடையிலே, முன்பின் ஆராயாது புதினத்தாள்களைத் துவங்கி, அவற்றை விலைகொடுத்து வாங்கிக்கற்பார் இல்லாமையின், துவங்கிய சிலநாட்களிலேலோ அல்லது சில திங்கள்களிலேலோ அவற்றையும் நிறுத்தித், தமது கையிலிருந்த பொருளையும் தொலைத்துவிடுவது எவ்வளவு வீண்செயல்! தாம் இங்ஙனம் வீணே தொலைக்கும்பொருளை முன்னமேதொட்டு நடைபெறும் இதழ்கட்காவது நன்கொடையாகக்கொடுத்து உதவிசெய்தால் எவ்வளவு புகழும் புண்ணியமும் நன்மையும் உண்டாகும்! ஒவ்வோர் ஊரிலும் புதிதுபுதிதாக இதழ்களை நடத்தத்துவங்கி, அவ்வவ்வூரில் உள்ளாரைக் கட்டாயப்படுத்தித் தமது இதழை வாங்கச்செய்வதனால், அங்ஙனம் அதனை வாங்குவோர் தாம் முன்னரே வாங்கிக்கொண்டிருந்த பழைய இதழ்களையும் வாங்க இயலாமல் அவற்றையும் நிறுத்திவிடுகின்றார்கள்! இவ்வாறாகப் பழமையாக நடந்துவரும் இதழ்களையும் பரவவொட்டாமல் தடைசெய்து, தாம் துவங்கிய புதிய இதழ்களையும் நீளநடத்தமாட்டாமல் நிறுத்திவிட்டுக், கைப்பொருளையும் இழந்து, பழிச்சொல்லுக்கும்

ஆளாகிப், பழைய இதழ்களின் ஆக்கத்தைக் கெடுத்த பாவத்துக்கும் நம்மிற் கற்றோர் பலர் உள்ளாவது பெரிதும் வருந்தத்தக்கதாயிருக்கின்றது!

அதுவேயுமன்றிப், புதினத்தாள்கள் தொடங்குவோர் ஒவ்வொருவருந் தம்முடைய இதழ்கட்குக் கட்டுரைகள் எழுதியனுப்புமாறு எம்மை வேண்டிவேண்டி எழுதுகின்றார்கள். அவை ஒவ்வொன்றுக்குங் கட்டுரை எழுதியனுப்ப எமக்கு இசையாதென்றால், எம்மேற் சினக்கின்றார்கள்! என்செய்வேம்! எமது வாழ்நாட் செலவிற்கும், எம்மைச் சார்ந்து பிழைக்கும் பத்துப் பெயரின் வாழ்நாட் செலவிற்கும், எமது ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டும் நூற் செலவிற்கும், எம்முடைய நூல்களைப் பதிப்பிடுஞ் செலவிற்கும், எமக்குதவியாய் ஏவியவேலை செய்வாரது பிழைப்புச் செலவிற்கும் திங்கடோறும் பொருள்தந்து உதவும் செல்வர்களேனும், மடாதிபதிகளேனும், அரசர்களேனும் உளரா? ஒரு சிலரும் இல்லையே. துறவுநிலையிலிருந்துகொண்டு யாமே இவ்வளவு செலவிற்கும் பொருள்தேடிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது! நூலாராய்தற்கும், ஆராய்ந்தவற்றை நூல்களாக எழுதுதற்கும், எழுதியவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளியிடுதற்கும், வாழ்நாட்செலவு தேடுதற்கும், வந்தகடிதங்கட்கு விடையெழுதுதற்கும், மாணக்கர்க்குக் கல்வி கற்பித்தற்கும், இடையிடையே அவைகளில் விரிவுரைகள் நிகழ்த்துதற்கும், நாட்கடன்கள் முடித்தற்குமே நேரங்காணாது காலை ஏழுமணிமுதல் இரவு பன்னிரண்டரைமணி வரையில் ஓவாது முயல்கின்றேம். இம் முயற்சிகளின் நடுவே ஞானசாகர இதழ்களையும் எழுதி அச்சிடுவிக்க வேண்டியிருத்தலால், எமது ஞானசாகரத்தையே திங்கடோறும் வெளியிட இயலாமல், இரண்டு திங்கள், இரண்டரைத் திங்கள், மூன்று திங்களுக்கு ஒருகால் அதனை வெளியிட்டு வருகின்றேம். மேலும், ஞானசாகரத்தில் எழுதப்படுவனவெல்லாம் தனியே எம்மால்மட்டும் எழுதப்படுவன; மற்றைப் புதினத்தாள்களில் எழுதப்படுவனவோ பற்பலரால் எழுதப்படுவன. பலரால் எழுதப்படும் புதினத்தாள்களை ஒழுங்காக நீள வெளியிடுவதற்கே இயலாமல் அதனை நடாத்துவோர் மிக இடர்ப்படுகின்றனரென்றால், சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக யாம் ஒருவேமாக எழுதி ஞானசாகரத்தைத் தொடர்பாக வெளியிட்டுவருதற்கு எமக்கு எவ்வளவு பாடும் பணச்செலவும் இருக்குமென்பதை நம்மனோர் நன்றாக உணர்ந்து பார்த்தல்வேண்டும். ஆகையாற், புதிதாக வெளிவரும் புதினத்தாள்கட்கு யாம் கட்டுரைகள் எழுதியனுப்பாமைபற்றி அதனை நடாத்துவோர் வருந்தாதிருக்கும்படி தெரிவித்துக்கொள்கின்றேம். மேலும், நம்மிற் கற்றவராயிருப்போர் தாமே புதிதுபுதிதாகப் புதினத்தாள்களை வெளியிடும் முயற்சியிற்புகுந்து அஃது இயலாமையின் அம்முயற்சியைக் கைவிட்டுப் பலவகையானுந் துன்புறாமல், நீண்டகாலமாகத் திருவருளுதவியாற் பெரியதோர் உழைப்பினாலும் பொருட்செலவினாலும் தொடர்பாக நடந்து, செந்தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்குந் தமிழர்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் ஓவாது உழைத்துவரும் நமது ‘ஞானசாகரத்’தை எங்கும் பரவச்செய்து புகழையும் புண்ணியத்தையும் நிலைபெற்ற நன்மையையுந் தேடுவார்களாக!

மறைமலையடிகள்.

சாதிவேற்றுமையும் போலிச்சைவரும் (இரண்டாம்பதிப்பு)

இந்நூலின் முதற்பதிப்பு 22பக்கங்கள்மட்டுமே உடையதாயிருந்தது. அது செலவழிந்தபின் அதன் அருமையை யுணர்ந்தோர் அதனைப் பெற்றுப் படித்தற்கு மிகவிரும்பினர். என்றாலும், அது நீண்டகாலமாக அச்சிடப்படாமலிருந்தது. இப்போது அதன் 2-ஆம்பதிப்பு முன்னையினும் நான்குமடங்கு பெருக்கி எழுதி அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. இஃது 88-பக்கங்கட்குமேல் உள்ளது. நால்வகைச் சாதிவகுப்புகளைப்பற்றி இதுவரையில் எங்கும்வெளிப்படாத உண்மைகள்எல்லாம் நன்குஆராய்ந்து உயர்ந்த பற்பல நூல்மேற்கோள்களோடு இதன்கண் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் ஆக்கியோரான மறைமலையடிகளின் ஆராய்ச்சிவன்மையும், அவர்களின் தனித்தமிழ்நடையின் அழகும் இதனைக்கற்போர் உள்ளத்தைக் கவருந்தன்மையவாய் மிளிர்கின்றன. ‘பண்டைக்காலத்தமிழர் ஆரியர்’, ‘வேளாளர்யாவர்?’ என்னும் நூல்களும், இந்நூலும், பழைய தொல்காப்பியம், இருக்குவேதம்என்னும் நூல்களின் காலத்திருந்து இதுகாறுந் தமிழர்ஆரியர் என்னும்மக்கள் இருந்தநிலைமைகளையும், சாதிவேற்றுமை தமிழரால் உண்டானவகைகளையும், பிறப்பளவிற் சாதிவேற்றுமை எங்கும் இல்லாமையையும் நன்கெடுத்துக் காட்டுவனவாகும். இந்நூல்மூன்றும் தமிழர் ஆரியரின்வரலாறுகளை உணர்தற்கு இன்றியமையாதன: இதன்விலை ஒருரூபா.